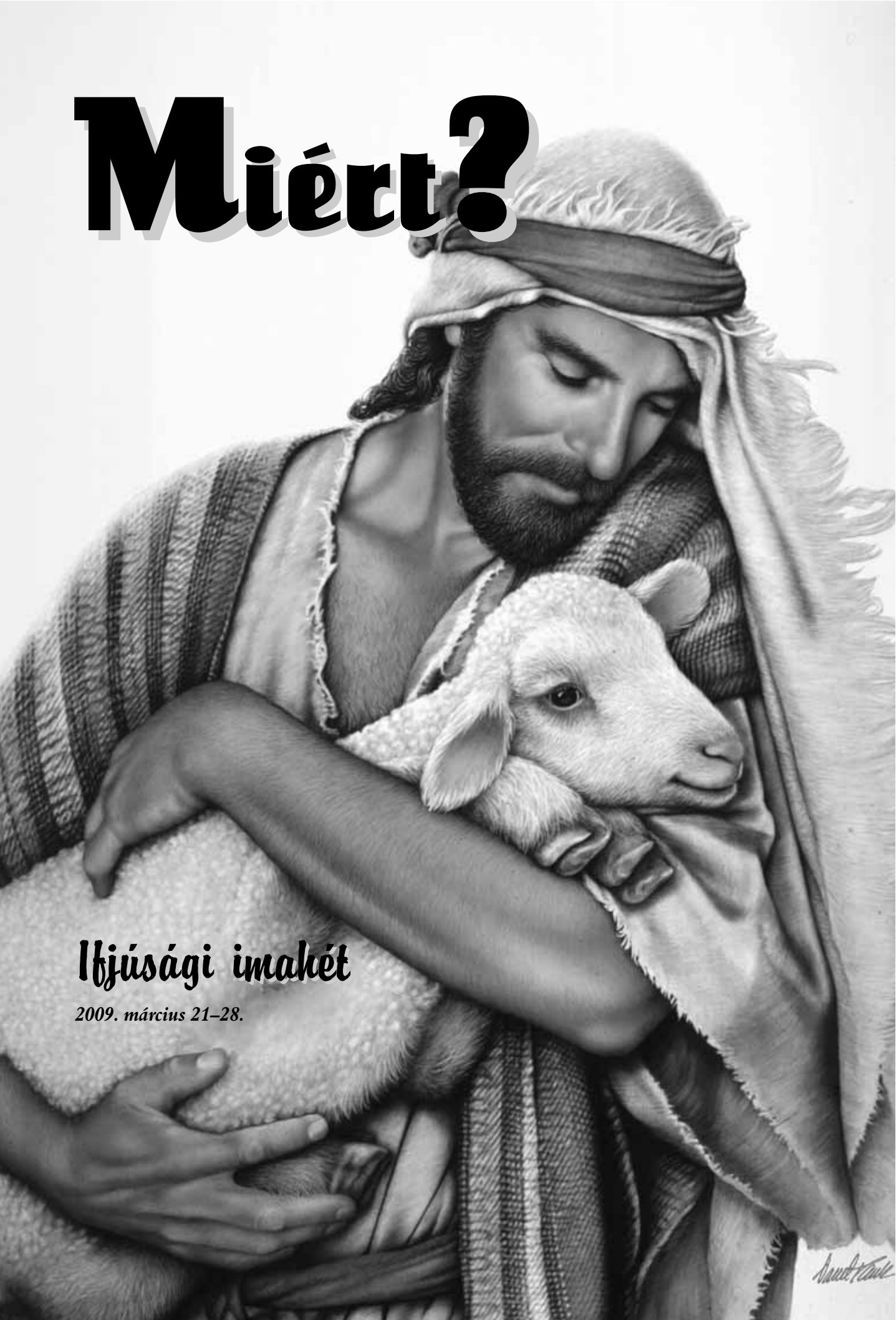

Miért?

Ítjúsági imakét

2009. március 21–28.

Andreas

Miért?

Alapgondolat: *Arra ösztönözni, felszólítani a fiatalokat, hogy Krisztushoz hasonló módon éljenek, aminek láttán az emberek megkérdézik tőlük: **Miért?** Így, élő bizonyágtételükkel, szélesre tárhatják az evangelizáció kapuit.*

Visszaszerezni!

A Generál Konferencia Ifjúsági Szolgálatok Osztályának szilárd meggyőződése: szembe kell nézni azzal a kérdéssel, hogy hogyan kereshetjük meg és szerezhetjük vissza az elveszetteket. Mindig is odafigyeltünk és törődtünk az egyházhoz tartozó családokba született fiatalokkal, ennek ellenére olyan ütemben hagyják el a gyülekezetet, mint ahogy a víz folyik át az ujjaink között. Lukács evangéliuma 15. fejezete bemutatja, hogyan keresi Krisztus, a Jó Pásztor az elveszett bárányt, amíg meg nem találja, miközben biztonságos helyen hátrahagyta a többi kilencvenkilencet. A fiatalokkal foglalkozó lelkészeknek követni kell ezt a példát. A *Ragyogás évének* nevezett 2009. évben különösen nagy hangsúlyt kell helyeznünk arra, hogy visszacserezzük fiataljainkat!

1. kiemelt javaslat – Készítsünk egy névsort, amelyben szerepel a gyülekezethez tartozó minden fiatal neve, és győződjünk meg róla, hogy ki jár gyülekezetbe és ki nem. Ha nincs kész névsor, akkor kezdjük néhány névvel, majd a gyülekezet fiataljaival közösen egészítsük ki a névsort, feltüntetve azoknak a barátaiknak a nevét és címét, akik korábban ugyan eljöttek, most azonban már nem járnak a gyülekezetbe. Valakit bizunk meg a hiányzó tagokkal való foglalkozással, ha már felvettük velük a kapcsolatot.

2. kiemelt javaslat – Rendezzünk évente *Újbóli találkozás* elnevezésű programokat, amelyek három hónapon át tartanak, és amelyeknek a záró alkalma a *Hazaérkezés szombatja* ünnepség legyen. Készítsünk egy imalistát, és vegyünk bele minden olyan fiataalt, aki nem vesz részt aktívan a gyülekezeti életben!

3. kiemelt javaslat – A gyülekezetbe nem járó fiatalokat hívjuk fel/látogassuk meg, és hívjuk el őket különböző ifjúsági alkalmakra. Hagyjunk elég időt nekik a döntésre. Ha már egyszer, kétszer vagy akár háromszor is hívtuk őket, de nem jönnek el, ne csüggedjünk, hanem hívjuk újra őket!

4. kiemelt javaslat – Kezdjünk csoportos látogatásokat. Ha lehetséges, tartsuk az összejöveteleket olyan fiataloknál, akik az utóbbi időben nem járnak a gyülekezetbe. A lelkész és a távolodó fiatalok barátai nagyon fontos szerepet játszanak abban, hogy újból vissza tudjuk őket hozni a gyülekezetbe. Hívjuk el a barátainkat, hogy velük együtt menjünk így látogatóba.

5. kiemelt javaslat – Tartsunk évente területi/uniós *Hazaérkezés szombatja* ünnepséget, és az egész programot a gyülekezet kötelékébe visszatérő fiatalokra gondolva szervezzük meg. Minden gyülekezetben ugyanazon a napon tartsanak ilyen ünnepséget.

6. kiemelt javaslat – Szervezzük meg a *Fiatalok mentora* programot. Minden visszatérő fiatalot bízzuk egy tapasztaltabb, megalapozott hívő gondjaira, aki bátorítani is tudja. Készítsünk el egy kézikönyvet a fiatalok mentorainak.

7. kiemelt javaslat – A gyülekezetben helyezzünk kifejezetten nagy hangsúlyt arra, hogy barátságosan és őszinte kedvességgel fogadjuk a visszatérő fiatalokat. Biztosítsunk teret a fiataloknak a keresztényi életükben való növekedésre, fejlődésre.

8. kiemelt javaslat – Segítsünk a visszatérő fiataloknak, hogy bekapcsolódhassanak a gyülekezet életébe. Ha lehetséges, vonjuk be őket egy kisebb ifjúsági csoportba.

Az íróról:

Steyn Venter két gyülekezet lelkésze Bloemfonteinben, Dél-Afrikában. Jelenleg pasztorál teológiát tanul (MA) az Afrikai Adventista Egyetem egyik úttörő hallgatójaként.

Ez a program a Generál Konferencia egyik új kezdeményezése. Felesége Sheryl. Három fiuk van.

Előszó

IMPRESSZUM

KIADJA:
a Hetednapos Adventista Egyház
Magyar Uniója

2119 Pécel, Ráday u. 12.
Tel.: (06) 28/547-360
Fax: (06) 28/452-229

FELELŐS KIADÓ
ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
Dr. Szilvási András
unióelnök

A MŰ EREDETI CÍME:
Why?

EREDETI KIADÁS:
General Conference of Seventh-day
Adventists, Youth Department,
2008

FORDÍTOTTA:
Zarkáné Teremy Krisztina

LEKTORÁLTA:
Csabai Tamás

TÖRDELÉS, KORREKTÚRA:
Kiss Virág

NYOMDAI MUNKÁK:
Print 2000 Nyomda Kft.
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

FELELŐS VEZETŐ:
Kovács András
ügyvezető igazgató

Kedves Fiatalok!

Amikor napi teendőimet gondoltam át, két magam számára nyilvánvaló kategóriát állítottam fel a feladataimhoz való hozzáállásomat illetően: 1. előre elhatározom, mit és hogyan fogok csinálni; 2. engedem, hogy spontán alakuljanak a dolgok. Jól érzem, hogy a mai fiatalok hajlamosak szerint inkább a második kategóriát választanák?

Nos – mondhatja valaki – ez csak egypár semmitmondó megállapítás! Mégis van számomra és talán számotokra is tanulsága. Hiszen bármennyire is vonzó, mindaddig, míg a spontaneitást helyezzük előtérbe, lemaradhatunk izgalmas és érdekes koncertekről, könyvekről, találkozásokról.

Ha a „majd úgy is lesz valahogy” hozzáállást választjuk, valljuk be, vajmi kevés esély van arra, hogy magától megszerveződjön pl. az IFJÚSÁGI IMAHÉT.

Úgy néz ki, hogy előzetes gondolkodás és tervezgetés nélkül az is valószínűtlen, hogy a gyülekezeteinkből kimaradt fiatalokkal újra kapcsolatot találjunk.

A fent említett két dolog akár fel is kelthette az érdeklődésünket – és miért ne tette volna? Jézus életében például mindkettő központi helyet foglalt el (ima és elveszettek megkeresése). Ha mi is követni akarjuk ezekben, az imaheti anyaggal remek segédlet kerül a kezünkbe mindkettőhöz.

Csak előbb dönteniünk kell: terveziünk, vagy lesz, ami lesz...?

Horváth Péter
az Ifjúsági Munkacsoport vezetője

Mit látsz?

Alapige: Apostolok cselekedetei 8:4-8; 9:36

2 ános 1:46 versében találunk egy jól ismert kifejezést: „Jöjj, és lásd meg!”

Az emberi testnek valószínűleg a szem a legaktívabb, ugyanakkor a legveszélyesebb szerve is. Miért? Azért, mert az, amit látunk, befolyásolja a gondolkozásunkat, a jellemünket, az egész lényünket. A legfontosabb pedig, hogy az, ahogy látunk, hat Krisztussal való kapcsolatunkra. Péld 23:7 versében olvassuk: „Mert amit gondolkodik a szívében, olyan ő” (az angol King James Version nyomán).

Miután Fülöp Krisztus munkása lett, Jn 1:45-46 szerint így hívta Nátánaélt: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: Jézust a József fiát, aki Názáretből származik.” Megtaláltuk!

Am az előítélet hangja így tört ki Nátánaélből: „Származhat-e valami jó Názáretből?”

Fülöp egyáltalán nem akart vitába bocsátkozni, ehelyett nagyon kedvesen hívta a barátját: „Jöjj, és lásd meg!”

Hogy nézünk?

- ◆ A szomorúság könnyein át nézünk?
- ◆ Nem látunk túl az elnyomás szurokfekete éjszakáján?
- ◆ A tekintetünket az előítéletek hegyvonulata árnyékozza be?
- ◆ A saját jóságunkat/igazságunkat látjuk csupán?
- ◆ Elítéljük önmagunkat?
- ◆ Felekezeti büszkeséggel szemléljük a dolgokat?
- ◆ Vajon csak a történelmi Jézust látjuk, miközben elfordulunk az élő Krisztustól?
- ◆ Ha elhangzik a felhívás: „Jöjj, és lásd meg!” – úgy kellene indulnunk, hogy:
 - megszabadulunk minden előítélettől;
 - megszabadulunk az öngazultság érzésétől;
 - letesszük énünket.

„Ha Nátánael a rabbik vezetésében bízott volna, nem találta volna meg Jézust. Amit maga látott és tapasztalt, az tette tanítvánnyá. Így van ez ma is, az előítélet sokakat tart vissza a helyes úttól. Milyen más eredményre jutnánk a »jöjj, és lásd meg« elv alapján” (Ellen White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 109. old.)!

Nem küldhetünk el másokat, hogy menjenek el és nézzenek meg valamit. Mások tapasztalataira sem hagyatkozhatunk. Fontos, hogy mi magunk menjünk el, és nézzük meg, amit kell. Mennyire más, ha Nátánaélhez hasonlóan te magad kezded el tanulmányozni Isten Igéjét, és imádkozol, hogy a Szentlélek világítsa meg, amit olvasol! Akkor, aki Nátánaélt meglátta a fügefafa alatt, téged is észrevesz!

„Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek...” (i. m. 363. old.). „Ha magadnál magasabbra tekintesz, állandóan érezni fogod saját gyöngeségedet. Minél kevesebbet hízelepsz magadnak, annál pontosabban és teljesebben megérted Megváltód kiválóságát” (i. m. 416-417. old.).

Máté evangéliuma 2. fejezetében a bölcsek néztek, és megláttak egy csillagot – az Ő csillagát. Mivel néztek, ezért az elsők között köszönthették a Megváltót. Heródes szavai, amelyekkel a bölcseket sürgette: „Elmenvén, szorgalmasan kérdezősködjétek a gyermek felől” (Mt 2:8, Károli), nekünk is fontos üzenetet közvetítenek.

Szorgalmasan kérdezősködtél már felőle?
Megtaláltad már?

Máté evangéliuma 8. fejezetében a leprás meghalotta a jó hírt: „[Jézus] Senkit sem utasított el, aki segítségét kérte” (i. m. 211. old.). A beteg hozzá akart menni, hogy ő is meglássa. Eltökélte magában, hogy megtalálja a Megváltót. A leprás, akinek tilos volt a városokba bemenni, hitte, hogy valamelyik hegyi ösvényen majd összetalálkozik Jézussal. Ez volt az egyetlen reménye!

El is jött számára az alkalom. Meghallotta, hogy Jézus ott volt a tó partján. Sok ember tolongott körü-

lötte. A távolból a leprás Jézusnak csak néhány szavát hallotta. Látta, amint a Mester a betegekre tette a kezét – majd a sánták, a vakok, a bénák gyógyultan távoztak.

Hite erősödni kezdett. Egyre közelebb és közelebb merészkedett a tömeghez. Szinte megfeledkezett az emberek biztonsága miatt rákényszerített tilalmakról és az általános félelemlről, amellyel rá néztek. Kizárólag a gyógyulás reményére tudott gondolni.

Szegény férfi rettenetes látványt nyújtott. A betegség elcsúfította a testét. Amikor az emberek észrevették, iszonyodva riadtak vissza tőle. Egymáson átgázolva igyekeztek minél távolabb kerülni a betegől. Voltak, akik megpróbálták megakadályozni, hogy Jézus közelébe juthasson, de mindhiába. Meg sem látta, hallotta őket. Oda se figyelt az arcukra kiülő iszonyodásra. Csak Isten Fiát látta. Egyedül azt a hangot hallotta, ami életre hívja a halottat. Átvágta magát a tömegben, egészen Jézusig, majd a lábához borult, és így kiáltott: „Uram, ha akarod, megtisztíthatasz!”

Jézus így válaszolt: „Akarom. Tisztulj meg!” (Mt 8:2-3).

Milyen könnyen elcsüggeszthet az emberek viselkedése! Feledkezzünk el mások hozzáállásáról! Csak Jézusra nézzünk, boruljunk le a lábához, Ő pedig biztosan ezt válaszolja: „Akarom. Tisztulj meg!” Biztosan változást tapasztalunk majd, mert ahhoz hasonulunk, amit nézünk.

A jelenlétében

A leprához hasonlóan a Márk evangéliuma 2. fejezetében szereplő béna férfinak sem volt már semmi reménye.

Betegsége bűnös életmódjának következménye volt, és szenvedését csak súlyosbította a bűnbánat és a keserűség. Magatehetetlenül feküdt. Sehonnan nem számíthatott segítségre, ezért teljes kétségbeesésbe süppedt. Azután hallott Jézus csodatetteiről. Hallotta, hogy mások, akik éppen olyan bűnösök és tehetetlenek voltak, mint ő, meggyógyultak. Jézus még leprásokat is meggyógyított.

A barátai is biztatták, hogy forduljon Jézushoz, ők majd odaviszik hozzá. Új reményei azonban hirtelen szertefoszlottak, amikor eszébe jutott, miért is betegedett meg. Attól tartott, hogy ez a tiszta Orvos nem tűri majd meg a közelében. Valójában nem is annyira a fizikai megkönnyebbülésre vágyott, mint inkább arra, hogy a bűne súlyától megszabaduljon.

A béna férfi úgy érezte, hogy ha láthatná Jézust, ha csak megláthatná, ha megbocsátaná a bűneit, megnyugodhatna, akár élet, akár halál vár is rá Isten akaratá szerint.

Bárcsak odamehetnék Jézushoz!

Nem volt vesztegetni való idő, hiszen a testén egyre jobban elhatalmasodott a betegség. Megkérte a barátait, hogy vigyék oda ágyastul Jézushoz. Az összesereglett tömeg a házban, ahol Jézus volt, sőt még annak környékén is, szinte áthatolhatatlan volt, így egyszerűen nem tudtak Jézus közelébe férközni.

Újból és újból megpróbáltak áttörni a tömegben, de mindhiába. A beteg ember kimondhatatlan gyötrellemmel nézett körül. Hogy adhatná fel éppen most, amikor már ennyire közel került Jézushoz?!

A barátai óvatosan felvitték a háztetőre, áttörték a plafont, és a nyíláson át leeresztették, éppen Jézus lába elé. Jézus a férfi esdeklő szemébe nézett. Mindent értett.

„Amikor Jézus látta hitűket, így szólt a bédához: »Bízzál, fiam, megbocsáttattam bűneid«” (Mt 9:2).

Meggyógyult! Bocsánatot nyert! Milyen fantasztikus Isten szeretete, aki lehajol, hogy meggyógyítsa a bűnöst! Ugyan ki vonhatná kétségbe az üdvösség üzenetét? Ki vehetné semmibe Isten kegyelmét? Igen, a béna odament – semmiféle akadály nem gátolhatta ebben meg. Isten előtt azután meg-

változott. Szedjük össze a bátorságunkat! Ha odamegyünk és meglátjuk, bizonyosan megbocsátja a bűneinket.

Uram, ments meg!

Máté is elindult, hogy meglássa Jézust, melynek nyomán a megvetett vámszedőből az egyik leghűségesebb evangélista lett. Péter is igen nagyon vágyott arra, hogy Mesteréhez menjen, amikor Jézus a tengeren járva közeledett felé. Amíg Péter Jézusra nézett, ő is képes volt a vízen járni, de amikor levette a tekintetét Jézusról, felfigyelt az őt körülvevő dolgokra – a süvítő szélre, a fölé tornyosuló, hatalmas hullámokra, és megijedt. Visszanézett a Mesterre, de egy hullám épp elválasztotta tőle. Elszállt, megingott a hite – Péter pedig elsüllyedt a vízben.

„Uram, ments meg” (Mt 14:30)!

Jézus azonnal ott volt mellette, hogy megragadja.

Amikor Péter levette a szemét Jézusról, amikor máshová nézett, bajba került. A mostani időkben

Csak Jézusra nézzünk,

boruljunk le a lábához,

Ő pedig biztosan

ezt válaszolja:

„Akarom. Tisztulj meg!”

Biztosan változást

tapasztalunk majd,

mert ahhoz hasonulunk,

amit nézünk.

egyikünk sem engedheti meg magának, hogy bajba kerüljön!

„Kicsinyhitű, miért kételkedtél” (32. vers)?

„Jöjj, és lásd meg!” – hangzik a hívó szó.

Bizonyos dolgok azonban megakadályoznak abban, hogy „lássunk”.

„Minden tisztátalan gondolat beszennyezi a lelket, tompítja az erkölcsi érzéket, s közömbösíti a Szentlélek hatását. Elhomályosítja a lelki látást, és az ember nem láthatja Istent... Az önzés miatt nem láthatjuk Istent” (Ellen White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 248. old.). „Az önzés halál”

– teszi hozzá Ellen White (i. m. 353. old.).

A problémák akadályoznak abban, hogy meglássuk Istent. Elfeledkezünk róla! Amikor a kísértések viharfelhői gyülekeznek, és hatalmas villámok cikáznak, hullámok csapnak át rajtunk s egyedül küzdünk. Elfeledkezünk arról, hogy van valaki, aki segíthet rajtunk.

A felekezeti hovatartozás gőgje is meggátolhatja az embert abban, hogy meglássa Istent. A farizeusok Jézusra néztek, de nem akarták meglátni!

Amikor Jézus jön, hogy megkeressen...

Eddig arról beszéltünk, hogy mi történhet, minek kell történnie, ha elindulunk megnézni Jézust. Mi történik viszont akkor, ha Jézus néz ránk?

Gondoljunk a következő példákra: Lázár meghalt. Mária Magdaléna Jézus előtt térdel, Jézus pedig megkérdezi: „Hova helyeztéték őt?» Azt felelték: »Uram, jöjj és lásd meg!» (Jn 11:34).

Jn 11:39 versében arról olvashatunk, mennyire nem akarta Márta, hogy megmutassák Lázár már oszlásnak indult testét. A természetes módon lehetetlennek bizonyuló dolgok azonban nem gátolhatják meg Isten munkáját. Jézus az égre emelte a szemét, és a halál eltávozott. A Mindenható Isten jelenlétében nem uralkodhat a gonosz.

Jézus nem engedi, hogy bármi is Ő és gyermekei közé álljon. Amikor tanítványainak hamarosan bekövetkező haláláról beszélt, Péter nem tudott csendben maradni.

„Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled” (Mt 16:22)!

Ez arra készítette Jézust, hogy az egyik legszigorúbb feddést mondja el, ami valaha elhagyta az ajkát.

„Távozz tőlem, Sátán” (23. vers).

„Sátán beekelődtött Péter és Mestere közé, hogy a tanítvány szívét ne érinthesse Krisztus érette viselt megaláztatásának látványa. Krisztus szavai nem Péternek szóltak, hanem annak, aki megpróbálta őt elválasztani Megmentőjétől. »Távozz tőlem, Sátán« (Mt 16:25). Ne legyen többé ék köztem és tévelygő szolgálóm között. Kerüljek szemtől szembe Péterrel, hogy felfedjem neki szeretetem titkát” (i. m. 352. old.).

Jelenések könyvében ezt olvashatjuk: „...meglátja minden szem” (1:7). Annak szeme, aki nem volt hajlandó meglátni Jézust, képtelen lesz ránézni. Vajon a te szemed hozzászokik addig Jézus látványához? A Mester itt van, és hív téged. Téged hív – jöjj és lásd!

Jó éjszakát!

New Yorkban Dr. Landale beszélt el egy keresztény üzletember történetét, aki balesetet szenvedett és kórházba szállították. A vizsgálat során megállapították, hogy csak néhány óráig maradhat életben. Akkor

még teljesen tudatánál volt, és odahívta a családját az ágya mellé.

Legelőször a feleségéhez szólt: „Drágám, te vagy a legjobb feleség az egész világon. Az évek során mindig mellettem álltál. Nagyon sokszor te ösztönöztél engem. Az arcon az isteni lelkületet láttam ragyogni. Ma még jobban szeretlek, mint amikor a menyasszonyom lettél, de most *Jó éjszakát* kell kívánnom neked. Reggel majd újból találkozunk!”

Ezután a legidősebb lány, Mary, érezte, hogy az apja megfogja a kezét. „Mary, te vagy az elsőszülöttem. Milyen nagy boldogság volt, amikor megszületted! Annyira örülök, hogy keresztény vagy. Sose feledd el, hogy mennyire szeretlek, Mary. *Jó éjszakát! Jó éjszakát!*”

Ezután Pierre, a legidősebb fiúra került a sor. „Büszke vagyok rád, fiam. Olyan férfias lettél. Továbbra is maradj meg a jó úton, a kegyelem és az erény útján! *Jó éjszakát, fiam, jó éjszakát!*”

Akkor következett volna Carl, aki rossz társaságba keveredett, a szüleinek nagy csalódást okozva. A figyelem most mégis elterelődött róla, amíg a haldokló

apa Hettie-hez beszélt. „Kislányom, amikor megszületél, mintha egy új nap virradt volna a családukra. Muzsikával töltöttem meg a szívünket. Aznap, amikor Istennek adtad az életed, a szívünk olyan boldog lett. Jó éjszakát, kislányom! Majd reggel találkozunk!”

Az apa odahívta az ágyához Carl-t is, és könnyes szemmel szólt hozzá: „Carl, te kifejezetten tehetséges gyerek voltál. Abban a hitben éltünk, hogy nemes lelkű ember válik belőled. Ugyanolyan lehetőségeket biztosítottunk neked is, mint a testvéreidnek, vagy talán még többet is, fiam, de te csalódást okoztál nekünk. Egyre lejjebb süllyedtél. Nem hallgattál az Úr figyelmeztetéseire. Drága fiam, mennyire szeretlek most is, de mit mondhatok: *Isten hozzád, Carl, Isten hozzád!*” Carl megragadta az apja kezét, és felkiáltott: „Apám! Miért mondtad azt a többieknek, hogy »Jó éjszakát!«, amikor nekem azt mondd, hogy »Isten hozzád!«?”

„Csak azért, fiam, mert mi mindannyian ismerjük és szeretjük az Urat, aki visszajön és a családukat újból összehozza – de te a magad útját választottad. Ezért mondom, Carl, hogy *Isten hozzád!*”

Carl ekkor az édesapja halálos ágya mellett térdre borult, és az Úrhoz könyörgött, hogy bocsássa meg a bűneit. Szerette volna viszontlátni az apját, és vágyott erre a reménységre. „Ha valóban komolyan gondoltad, fiam, az Úr hallotta az imádat, és elfogad téged. Hála Istennek, neked is jó éjszakát kívánhatok, fiam, jó éjszakát!”

Carlból később lelkész lett.

Ha a halál árnyéka vetődik az utadra és el kell köszönnöd a szeretteidtól, vajon hogyan búcsúzol tőlük? „*Istenhozzád*”-dal vagy így: *Jó éjszakát?*

A Mester most itt van, és hív.

Ma arra szólít, hogy jöjj és lásd Őt meg!

BESZÉLJÜK MEG!

1. A szemed minél időzik szívesen?
2. Vajon dicsőíted Istent azokkal a dolgokkal, amiket általában teszel és megnézel? Ha nem így lenne, kész vagy-e rá, hogy ami nem igazán jó, azt Jézus lábához tedd, és Őt kérd, segítsen lemondani neked róla? Kész vagy csak rá figyelni?
3. A lepráshoz hasonlóan mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy mindig Jézusra nézzünk, aki az élő példa számunkra. Kik azok az emberek az életünkben, akiktől Isten terve szerint segítséget, útmutatást kaphatunk?
4. Észrevesszük az életünkben Isten gondviselését és szeretetét?

KIEMELT IFJÚSÁGI PROGRAM:

Páneurópai Ifjúsági Kongresszus

München, 2009. augusztus 5–9.

Részvételi díj: 100 Euro

Szervezi a TED és az EAD.

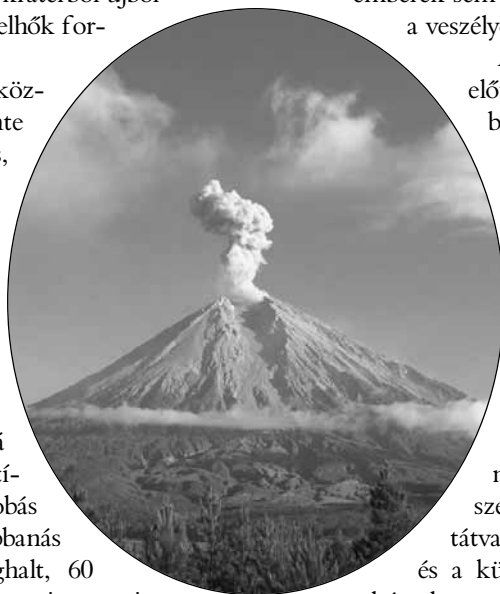
A tettek ereje

Alapige: Jakab 3:13; 4Mózes 14:18-24

Május 18-án, vasárnap kitört a Washington állambeli híres Szent Helens vulkán, miután két hónapon át szakadatlanul küldte figyelmeztető jelzéseit gyakori földrengések és a hegy tetején tátongó, egyre szélesedő kráterből újból és újból kilövellő hamu- és gőzfelhők formájában.

A kitöréssel kapcsolatban közölt statisztikai adatok szinte felfoghatatlanok. A robbanás, aminek hatása felért 50 millió tonna TNT robbanóerejével, olyan pusztítást végzett, mint egy 50 megatonnás hidrogénbomba. Ez 2500-szor nagyobb volt, mint a Hirosimát letaroló atombomba robbanása. A festői szépségű vadon 260 km²-nyi területét holdbéli pusztasággá változtatta. Annyi fát elpusztított, amiből 200 000 új, ötszobás faházat lehetne építeni. A robbanás következtében 22 ember meghalt, 60 eltűnt, és az egyik tévébemondó szerint annyi tonna vulkanikus eredetű por lövellt ki a kitörés során, hogy a földön ma él minden emberre jutna egy tonna.

Ugyanakkor megdöbbenő az emberiség butaságára gondolni! Azt hisszük, hogy mindig csak „másokkal” történhet baj. Rengeteg nézelődő és turista gyűlt a hegy köré. Semmibe vették a figyelmeztetéseket. A Szent Helens vulkán gőzt, füstöt, hamut lövellt ki, rázkódott és rengett a föld, ám sokan ezzel mit sem törődtek. Ledöntötték az úttorlaszokat. Harry Truman, a Szent Helens Tanya 84 éves tulajdonosa nem volt hajlandó kiköltözni. „A hegy semmivel nem tudna rám ijeszteni” – mondta. Ma Harry és híres tanyája több méternyi láva és hamuréteg alatt fekszik. Harry és még nagyjából 80 ember a hegy ellen vívott „játszmájukban” kockára tették az életüket, és veszítettek.

Az emberek millióit keríti hatalmába az asztrológia, a jóslatok, a természetfeletti észlelések, a boszorkányság, a jóvendőmondás, a hamis vallások és még számos sátáni csapda fergeteges divathóbortja. Ezek az emberek sem hajlandók maguk mögött hagyni a veszélyeket.

Az emberiség meghajlik Sátán előtt. Miközben milliók borulnak le bálványok előtt – miközben a környezetben mindenki meghajol Sátán előtt – az Úr azt kéri tőled, hogy maradj állva, hogy állj!

Tíz izgatott kémet küldtek el az Ígéret Földjének becserkészésére. Negyven napon át keresztül-kasul bejárták a terepet – azt az országot, amit Isten a népének kívánt adni. A negyven nap után botorkálva, megrogyott háttal és fátyolos szemmel tértek vissza. A nép szájátva bámulta az óriási szőlőfürtöket és a különféle gyümölcsöket, amiket a kémek magukkal hoztak. Ez valóban tejjel-mézzel folyó föld! – gondolták. Hát nem csodálatos a mi Istenünk?! Ugyan mire várunk még? Foglaljuk el az országot!

„Nem! Nem! Mi sose foglalhatnánk azt el!” – mondták a kémek. „Igen erős emberek lakják, hatalmasak, óriások! Óriások élnek ott!” Isten népe pedig összeomlott. A vállukat leeresztették, sírtak, tántorgó lábakkal elbotorkáltak.

„Várjatok!” Két férfi, Józsué és Káleb egyenesen megállt a nép között, a szemük fénylett. „Az Úr velünk van, ne féljete! Mi az élő Istent szolgáljuk, álljatok ki Istenért!”

„Nem! Nem! Ott óriások vannak!”

Két ember állt ki Istenért. Állj ki Istenért! Valóban vannak óriások – barátok, munkahely, családi szokások

– olyan óriások, amelyektől megijedhetünk. De az Úr, a világegyetem Istene veled van! Állj ki Istenért!

A próba

Isten népe a sivatag homokján botorkálva tette meg a Babilonba, az őket legyőző nép hazájába vezető hosszú utat. Elfeledték, ki is az Istenük.

Nabukodonozor felállíttatta arany szobrát. 30 méter magas lett. Mindenki köréje gyülekezett. Elhangzott a parancs, hogy boruljanak le és imádják a szobrot. Az emberek leborultak. Isten népe is ezt tette – velük Izráel királya meg a papok. Isten népe a bálvány előtt térdelt. Három fiatal ember azonban nem feledkezett el Istenről. Egyenesen álltak. Három fiatal férfi nem volt hajlandó letérdelni a bálvány előtt. Három fiatal kiállt Istenért.

A fiatalokat Nabukodonozor elé vitték. „Térdre vagy vége az életeteknek!” – hangzott a parancs. De ha az ember Istenért áll ki, akkor nem ismer félelmet. „Nincs mit mondanunk, semmi szín alatt nem hajolunk meg az istenetek előtt!”

Nagy haraggal bedobták őket a tüzes kemencébe. Fiatalokat, akik előtt még ott állt volna az egész élet – és most ki akarták végezni őket. Ők azonban inkább választották a halált, mint azt, hogy térdre boruljanak egy bálványszobor előtt. Nabukodonozor elsápadt, amikor bepillantott a kemencébe. Az élő Isten állt a tüzes kemencében! A fiatalokat kihívták. A bálványszoborról mindenki megfélekedezett – az élő Isten színe előtt minden bálvány feledésbe merül.

Szolgálj az élő Istent! Állj ki Istenért! Hallhatjuk Isten figyelmeztetéseit; körülöttünk mindenütt láthatóak a jelek. Miközben az egész világ térdre borul Sátán előtt, te állj ki Istenért!

Pár hónapja egy keresztségi alkalommal felhívást intéztem a jelenlevőkhöz. Azok a felnőttek, akikről gondoltam, talán felállnak, bizony ülve maradtak, de három fiatal lány felállt. Amikor a felnőttek féltek felállni, három gyermek felállt.

Vannak óriások – de ne félj! Vannak bálványok – de ne hajts térdet! Ne borulj térdre Sátán előtt! Állj ki Istenért!

Olyan vagy, mint Józsué és Káleb? Olyan vagy, mint Sidrák, Misák és Abednégó? Állj ki Istenért!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Miért mondják, hogy a tettek hangosabban beszélnek a szavaknál?
2. A mai részben említett bibliai hősök közül kit tartanál példaképednek? Miért?
3. Kész vagy kiállni Istenért? A tetteid vallanak vajon arról, hogy kinek az oldalán állsz?

FOTÓK: WWW.IFINFO.HU

Tavaszi Rally – Országos Tavaszi Ifjúsági Találkozó

Kecskemét, 2009. március 14–16.

Téma: A HŐS

Főelőadó: Mihalec Gábor

Részvételi díja teljes részvétel esetén 7500 Ft

Megjegyzés: Ez a támogatás nélküli ár, további támogatásokat a gyülekezettől és a területről lehet kérni. (A DET például 1500 Ft támogatást ad a területről érkezőknek.)

Látod?

Alapige: Máté 25:31-46; Jelenések 3:15-18

A jerikói vak Bartimeus esete látszólag egy tragikus történet, aminek csodálatos vége lett. Ennek a történetnek azonban igen nagy a jelentősége számunkra is, mivel rámutat arra, hogy milyen lépéseket kell megtennünk, ha Krisztushoz akarunk menni.

Mk 10:46 így hangzik: „Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kijelent Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett.”

Ennek a vak embernek volt egy óriási gondja. Vak lévén nem tudott dolgozni, hogy eltartsa magát. Koldulásból kellett valamit összegyűjtenie a megélhetésre. Ez a hátrány igen fájdalmas volt számára. Szűkölködött, és ennek tudatában is volt. Már csak néhány nap volt a páska ünnepig, és ilyenkor sokan indultak útnak Jeruzsálem felé. A sok ember sok pénzt jelentett, és Bartimeus úgy döntött, a stratégiaileg legjobb helyet foglalja el, hogy valóban kihasználhassa a pénzgyűjtő akció kínálta lehetőséget. A legjobb hely a Jeruzsálembe vezető út mellett volt.

Bartimeus nem volt mindig vak. Nagyszerű lehetőségekkel született, később azonban megvakult. Mindnyájan hatalmas lehetőségekkel születünk – de most vakok vagyunk. Volt idő az életedben, amikor láttál, most azonban vak vagy. Vagy talán mindig is vak voltál.

Amellett, hogy be kell ismerni a fogyatkozásainkat és a szükségleteinket, fontos, hogy stratégiaileg jó helyen álljunk. Talán éppen annak az útnak a közelébe kell eljutnunk, amelyen az istentiszteletre siető emberek járnak. Talán még Jézus is elhalad arra.

Mk 10:47 versében ez áll: „Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: »Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam!«”

Bartimeus nagyon is tudatában volt korlátainak. Cselekvőképességétől megfosztottan nem tudta, hol találhat segítséget. A szóbeszéd hozzá is eljutott, és így

Jézus neve fellobbantotta benne a reménység szikráját. Amikor meghallotta, hogy Jézus éppen arra halad el, valami történt benne, és teljes hittel kiáltott fel: „Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam!”

Egészen hihetetlen. Ez a vak ember, akinek a mozgásterét korlátozta fogyatékosága, még soha nem hallotta Jézust beszélni, és nem is látta soha, de a fülébe jutó szóbeszéd elegendő volt neki. A hit szárnyán szakadt fel belőle a kiáltás: „Dávid fia” – ez a Messiásnak kijáró cím volt.

Olyan sok ember tolongott Jézus körül állandóan, akiket semmiféle fogyatkozás nem hátráltatott, akik láthatták, hallhatták; akik azonban csupán egy csodákat tévő embernek tartották, akitől talán kenyeret vagy halat kapnak, amit megehetnek; aki esetleg elműtatja a náthájukat, vagy akit figyelve gyorsabban telik az idő – de egyikük sem nevezte Őt Messiásnak!

Lehet, hogy az üdvösségedet köszönheted annak, hogy most vak vagy. Ha láttál volna, akkor valószínűleg te is csak a kenyeret és a halat etted volna meg – és talán te sem vetted volna észre az Isten Fiát. Nagyon fontos, hogy felismerjük a szükségleteinket!

Látod?

Jel 3:17 így szól: „Ezt mondd: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a meztelen.” Milyen tragikus ilyen helyzetben lenni! Akkor találhatjuk magunkat ilyen helyzetben, ha nem vagyunk tisztában a szükségleteinkkel, és nem ismerjük be a korlátainkat és a fogyatkozásainkat.

Azt hiszed, hogy látsz; azt hiszed, hogy gazdag vagy, pedig meztelenül járkálsz, mert ténylegesen szegény vagy, még ruhát sem tudsz vásárolni, és vakságodban észre sem veszed a meztelenségedet.

Egyáltalán nem vagy tudatában annak a rettenetes helyzetnek, amiben vagy, és így nem is jössz rá, hogy szükséged van Istenre.

„Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök” – mondta Jézus (Jn 9:41).

Bartimeus eleget hallott már Jézusról ahhoz, hogy higgye: valóban Ő a Messiás, az Isten Fia. Csak Jézusra figyelt, aki megadhatta neki azt, amire szüksége volt, és így kiáltott: „Könyörülj rajtam!”

Könyörülj rajtam!

Ha az ördög a reménytelenség és csüggedés sötét vermébe taszít, a hited meginog, és úgy érzed, Isten nem képes segíteni rajtad, akkor kiálts fel így: „Jézus, könyörülj rajtam!”

„Isten ott van minden hajlékban; meghall minden kiejtett szót, meghallgat minden elmondott imádságot, ismeri minden ember szomorúságának és csalódásának ízét, figyelembe veszi, milyen bánásmódban részesül az apa, az anya, a testvér, a barát és a szomszéd. Törődik szükségleteinkkel. Szeretete, kegyelme és irgalma szüntelen árad, hogy megadja azt, amire szükségünk van... Gondviselésében biztonsággal megpihenhetünk” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 16. 3).

A mi Istenünk mindenre képes!

„Többen is rászóltak, hogy hallgasson, ő azonban annál inkább kiáltozott: »Dávid Fia, könyörülj rajtam«” (Mk 10:48)!

Maradj csendben! Nem látod, hogy Jézussal megyünk? Megzavarod a nyugalmat. Nem tudod, hogy kell rendes emberek között viselkedni? Mi Jézust követjük, de te zavarsz minket. Hallgass el! Ezek az emberek Jézussal mentek, ám az előre nem látható körülményeket saját maguk akarták megoldani. Valóban Jézust kísérték, de semmit nem voltak hajlandók elviselni, ami zavarta őket. A meglévő állapotot akarták fenntartani. Minden jó szándékuk ellenére megfélemeztek a fontossági sorrendről, még ha Jézussal mentek is az úton. A sok kiabáló hang miatt Isten sok gyermeke eltévesztette a stratégiailag fontos irányt – de nem úgy Bartimeus, aki csak Jézusra figyelt, és egyre hangosabban kiáltott.

Ne engedd, hogy bármi elvonja a figyelmedet! A család számos dolgot felhasznál – köztük jókat is –, hogy a figyelmünket elterelje: lényegtelen dolgokat, amelyeket felfúj, mint egy hőlégballont, amelyek azután beállnak Jézus és miközénk. Ámulattal figyeljük a hőlégballont, csodaszép színeit, halljuk sustorgó hangját – közben megfélemezünk Jézusról. Elfeledkezünk arról, hogy igazából mi a legfontosabb. Egy napon azután a hőlégballon kidurran, akkor pedig megdöbbenve állapítjuk meg, hogy senki és semmi nincs, még ha Jézus nevében jönne is, aki/ami fontosabb lehetne Jézusnál.

„Jézus megállt és ezt mondta: »Hívjátok ide!« Oda-hívták a vakot ezekkel a szavakkal: »Bízzál! Kelj fel! Hív téged«” (Mk 10:49)!

Jézus meghallja a szükségben lévők kiáltását. Ő soha nem annyira elfoglalt, soha nem siet annyira, hogy ne legyen ideje számodra.

Jézus azt mondta a körülötte lévő embereknek, hogy hívják oda Bartimeust. Figyeljük meg, mennyire megváltozott a Jézussal tartó emberek hangneme! Azok az emberek, akik saját maguk akarták megoldani a helyzetet – akik a saját üzenetüket akarták hirdetni – így kiabáltak Bartimeusnak azelőtt: „Hallgass el, nagy zajt csapsz, zavarsz minket!” Amikor azonban ugyanazok az emberek úgy mentek Bartimeushoz, hogy Jézus küldte őket, Isten üzenetét mondták el neki: „Bízzál! Kelj fel! Hív téged!”

Mennyire más, ha Isten küld, és az Ő üzenetét adjuk át!

Kinek az üzenetét hirdeted? Talán a sajátodét? Talán azt hangoztatod, ami számodra fontos? Ha saját magadat küldöd, hogy a saját üzenetedet hirdesd, azt, ami személyesen neked fontos, akkor valójában elüldözöd az embereket Istentől, ki a sötétségbe. Amikor azonban Istentől küldve hirdeted üzenetét, akkor arra bátorítasz másokat, hogy álljanak fel és menjenek oda Istenhez.

A válasz

„Bízzál! Kelj fel! Hív téged!”

A történet folytatódik Mk 10:50-ben: „Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz.”

Isten üzenete választ igényel. A vak ember félredobta a ruháját, felugrott és odaszaladt Jézushoz. Szükségét érezte, hogy ő maga is közelebről megismerje Jézust. Mit sem használ, ha valaki csak hallott Jézusról. Azt kell elérni, hogy Jézus legyen minden tettünk mozgatórugója.

„Jézus megkérdezte tőle: »Mit kívánsz, mit tegyek veled?« A vak ezt mondta: »Mester, hogy újra lássak!«” (Mk 10:51). Íme, élete soha vissza nem térő lehetősége! „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Kérhetsz bármit. Bartimeus pontosan tudta, mit akart. Pontosán tudta, mire volt a leginkább szüksége – és pillanatnyi habozás nélkül kiáltott: „Mester, hogy újra lássak.”

„A vakok a sötétben tapogatóznak. Vigyél nekik világosságot... emeld fel gondolataidat, hogy felnőjenek a munka nagyságához. Nem szabad munkamódszereid közé bevenned szűk terveidet, korlátozott elképzeléseidet” (Ellen G. White: *Evangelism*. 553. old.).

Bárcsak láthatnék! Lukács evangéliuma 19. fejezetében közvetlenül ez után az eset után egy másik emberről is olvasunk, aki látni akart – mégpedig Zákheusról. A 3. versben azt olvassuk, hogy „igyekezzék Jézust látni” (Károli ford.).

Mint ahogy Bartimeus történetében, ebben az esetben is álltak mások Zákheus és Jézus között, ezért Zákheus nem tudta meglátni Jézust. Lehetséges, hogy valaki más útjában állunk, aki éppen Jézushoz akar

eljutni? Előfordulhat, hogy akadályt képezünk valaki útjában? Ha igen, akkor álljunk félre!

Ha az ember Jézussal akar találkozni, akkor nem engedheti meg magának, hogy ne lássa meg. Zákeus eltökélte magában, hogy mindenképpen meglátja Jézust, és ez az elhatározása találegkonnyá tette, miközben a saját méltóságáról is megfeledkezett.

A 4. vers tovább meséli Zákeus történetét: „*Ezért előre futott és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.*”

Semmi nem takarhatta el előle Jézust! Zákeus úgy érezte, hogy mindenképpen látnia kell Jézust. Ez a fontos, gazdag, alacsony emberke az Armani öltönyében felmászott a fára. Nem foglalkozott azzal, hogy a fa kérge összepiszkolhatja a finom öltönyét. Látnia kellett Jézust!

Te is ennyire vágyasz arra, hogy lásd Jézust? Az a vágyad, hogy meglásd Jézust? Annyira erős benned ez a vágy, hogy már többé nem is számít, milyen folt esik eközben a fényes méltóságodon?

De térjünk vissza a vak ember történetéhez. „*Jézus ekkor így szólt hozzá: »Menj el, a hited megtartott téged.« És azonnal újra látott, és követte őt az úton*” (Mk 10:52).

Válságos időkben élünk, és csak azt mondhatjuk magunkról, hogy én vagyok „*a nyomorult, a szárnalmas és a szegény, a vak és a meztelen*” (Jel 3:17).

Jézus azonban azt tanácsolja, hogy „*végy tőlem... gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss*” (18. vers).

Sokan közülünk megkeményedtek már az evangéliummal szemben, elveszítették a lelkesedésüket – de Jézus hamarosan visszajön! Ha nem kéred Jézust, hogy nyissa meg a szemed, és így láthass, akkor nem láthatod majd meg Őt, amikor eljön a felhőkön.

Kiálts fel Jézushoz, Ő pedig visszaadja lelki látásodat! Kövesd az úton végig, és akkor nem esel többé vissza a vakságba!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Mi minden lehet az életünkben, ami eltakarja Jézust mások szeme elől? Előfordulhat, hogy vannak az életünknek olyan területei, amelyek felett vakon átsiklottunk?
2. Milyen alkalmakat kaptunk már arra, hogy másoknak is beszéljünk Jézusról? Hajlandóak vagyunk elfogadni a kihívást, meglátni az alkalmat és tenni is valamit?

IXSOPRON – tábor tizenéveseknek

Sopron, 2009. július 12–19.

Téma: **KFH – nem fogadott hívás**

Részvételi díja (tájékoztató jelleg): 15 000 Ft

Jelentkezés: kalocsaitamas@adventista.hu e-mail címen és

3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni: „IXSopron”

Jelentkezési határidő: 2009. május 15.

A csendes kiáltás

Alapige: Máté 5:16; 1Péter 2:12 (lásd még Zsoltár 34:1-10, 19)

Éppen pirkadni kezd. A felkelő nap az Olajfák hegyének fái fölött tüzes színeivel megéri a bársonyos felhőket. A hajnali derengésben egy fiatal férfi halkán lépked az Olajfák hegyéről a templom irányába. A madarak csiripelése fokozatosan elhalkul a kisváros zajának *staccatója* mellett, mígnem egészen belevegyül a templom körül sürgölődő emberek hangjának zsongásába.

A fiatal férfi, Jézus Krisztus, bement és leült. Tanítani kezdte az embereket. Tanítását azonban félbeszakította a templom felé közeledő tömeg izgatott kiabálása. Valóságos porfelhő kerekedett, ahogy megálltak Jézus előtt, és valakit odalöktek a lába elé. Lassan elült a por. Jézus lába előtt egy fiatal lány feküdt, megtépett ruhában, félelemtől reszketve.

Jn 8:4-5 vereseiben arról olvashatunk, hogy a farizeusok kiabálva mondták Jézusnak: „*Mester, ezt az aszszonyt házasságtörés közben tetten értük. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?*”

Jézus lassan térdre ereszkedett, és az ujjával írni kezdett a porba. A farizeusok még kihívóbb hangon ismételték meg iménti kérdésüket: „Té mit mondasz, mit tegyünk veled?”

Jézus felállt, a kezében követ fogott. A halálra rémült lány remegett félelmében. A szemét szorosan bezárta, és várta a legrosszabbat. Jézus kinyújtotta a kezét, majd megszólalt: „*Aki büntelen közületek, az veszen rá először követ*” (7. vers).

A legközelebb álló farizeus sietve lehajolt, hogy követ ragadjon, de a keze megállt félúton, amint felfogta a Megváltó szavainak jelentőségét. Lassan leengedte a kezét. Lehorgasztott fejjel csendben elballagott. Jézus és a fiatal lány, Mária maradt ott egyedül. Senki nem maradt ott, hogy vádolja. Jézus sem vádolta, mert Ő nem vádolni jött. Azért jött, hogy megmentsen.

Mária sötét, szomorú szemmel nézett fel Jézusra; túlságosan félt ahhoz, hogy fel merjen állni. Jézus ekkor mondta el ezt a gyönyörű mondatot: „*Én sem ítélek*

el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz” (Jn 8:11)!

„*Menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!*” Mária egy fiatal lány volt, akinek az életében láthatóvá vált, hogyan hat a megváltási terv. Az ő életében láthatjuk a Jn 8:36 versében elmondott szavak valóságát: „*Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.*”

Mária élettörténetében az ember reménységének kifejeződését láthatjuk. Nemcsak a megváltás elméletét találjuk meg, hanem a megváltás mindannyiunk számára gyakorlati valóságként fejeződik ki – még hozzá olyan valóságként, ami a mi életünkben is megtörténhet. Hála legyen Istennek, hogy a megváltás üzenete nem csupán szavakban áll, hanem mindnyájunk számára csodálatos, gyakorlati valósággá válhat!

Mária Magdaléna egy fiatal nő volt, aki a zsidó törvény szerint halált érdemelt. Nagy bűn terhelte, vádolói pedig csapdába ejtették, amiből nem szabadulhattott. Jézus azonban nagy szeretettel fordult felé; felé nyújtotta a kezét, és kiszabadította bűnei hálójából. Szabaddá tette, és adott neki még egy lehetőséget.

Barátaim! Nincs olyan bűn, ami túl nagy lenne ahhoz, hogy Jézus megbocsássa! Nem kell feltétlenül a bűnben vergődnünk tehetetlenül, van remény számunkra, ám ez a remény nem bennünk található! Egyedüli reménységünk Jézus Krisztusban van. Ha Jézus kész volt hét ördögöt kiűzni Mária Magdalénából, akkor minket is kész kimenteni Sátán karmaiból!

Jézus kegyelmesen megbocsátotta bűneit, ezért Mária szíve hálával és szeretettel telt meg Jézus iránt. Jézus nem ítélte el, inkább kész volt segíteni rajta.

A következő hetekben Jézus gyakran időzött a betániai kis házban, ahol Lázár, Mária és Márta lakott. Velük nyíltan beszélt, nem példázatokban. Itt találjuk Mária győzelmének a titkát: Jézus lába előtt ült, és szinte itta minden szavát.

Testvére, Márta szorgalmasan sürgölődött az étel készítése. Azt panasolta fel Jézusnak, hogy minden munkát neki kell elvégeznie. Világunk Mártáira – akik-

ben nagy a buzgalom a hitélethez köthető munka végzésére – rengeteg feladat vár, de gyakran fordul elő olyan, hogy szorgoskodásuk közben éppen Jézusról feledkeznek meg! Gyakran mesélik, hogy a vallási tevékenységeink közepette szem elől tévesztjük az evangélium lényegét. Eljött az idő, hogy mint Mária, magunkra is gondoljunk, Jézushoz menjünk és a lábához ülünk! Ebben rejlik üdvösségünk titka; ebben rejlik a reménységünk – abban, hogy a lábához telepedünk, és szinte isszuk ajkáról az életadó szavakat.

Még egy függöny mögé bepillanthatunk, ami mögött megláthatjuk a fiatal lány történetének egy másik részét. Ekkor hatalmas szomorúság telepedett rá. A bátyja, Lázár meghalt.

Jézus látszólag szándékosan késlekedett, Mária és Márta pedig magára maradt szomorúságában. Mégsem voltak azonban egyedül. Jézus kegyelme megtartotta őket. A Mester velük együtt érezte át a szenvedés minden fájdalmát.

Barátaim! Jézus sosem hagy magunkra a bánatunkban! Mindig ott van, amikor a legnagyobb szükségünk van rá, neki is fáj, ami a mi szívünket nyomja, megértően, szeretettel megtart, vigasztal. Sosem vagyunk egyedül. Jézus is belefáradt már ennek a világnak a sok fájdalmába és szomorúságába, nagyon várja már, hogy eljöhessen és magával vihessen, de még nem állunk készen a fogadására. Mikor beszélünk majd meg vele mindent? Meddig kell még várnia ránk?

Máriát annyira legyűrte a szomorúság, hogy észre sem vette, amikor Jézus megérkezett. Márta később ezekkel a szép szavakkal hívta: „A Mester itt van, és hív téged” (Jn 11:28)!

Jézus itt van ma, és téged is hív! Ne késlekedj tovább! Kövessük Mária példáját! „Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá” (29. vers). „Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt – nagy szomorúságában –, leborult a lába elé” (32. vers).

Éppen ezt kell tennünk fájdalmainkkal: vigyük őket Jézus lábához! Ő megért és valóban törődik velünk. Ezt egészen jól láthatjuk Jn 11:35 megható versében: „Jézus könnyekre fakadt.”

Barátaim! Jézus valóban megért! Tudja, min vagyunk keresztül, és valóban törődik velünk, mert annyira szeret. Senki mellett nem megy el a Názáreti Ács. Szíve mindig együtt érez a szenvedőkkel, együtt sír a

sírókkal, együtt örül az örülőkkel. Jézus Krisztus vágyódik utánunk! Talán úgy gondold, nincs rá szükséged, de gondoltál már valaha arra, hogy esetleg neki van rád szüksége?

Ha még egy függőnyt félrelebbentünk, meglátjuk Máriát, a Simon házában rendezett lakomán. Mária az összes pénzét arra költötte, hogy illatos kenetet vásároljon belőle, Jézus testének bebalzsamozására. Hallotta ugyanis, hogy Jézus közelgő haláláról beszélt.

Szinte magam előtt látom, ahogy Mária a kereskedőtől illatos olajat kér. A kereskedő egyszerű, szegény embert lát benne, ezért igen olcsó kenetet ajánl. „Nincs ennél jobb?” – kérdezi Mária.

„Van drágább is, de az már kétszáz fillérbe kerül!”

„Nincs még egy ennél is finomabb?” – tudakozódik tovább Mária.

„Mégaphatod nálam a legjobb, legfinomabb olajat is, de annak az ára már háromszáz fillér lesz. Neked nem futja rá, Mária! Az csak a királynak való!”

Mária felkiáltott legbelül: „Valóban királynak lesz – az életem királyának!” Mária a nagy szeretettől készletlenül nem érthette be kevesebbel. Szeretete arra sarkallta, hogy minden pénzét a különleges kenetre költse.

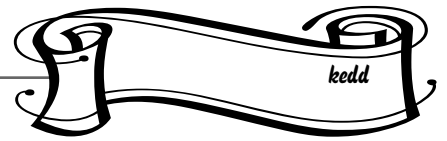
Az értékes tartót feltörte, majd a tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte. Ahogy azután ott térdelt, sírva, Jézus lábáról a könnyeit a saját hosszú, kibontott hajával törölte le. Ez az olaj Mária szívébe engedett bepillantást. A mennyei eredetű szeretet mutatkozott meg ebben a tettében.

Vajon ejthetünk Jézusért néhány könnyet mi, akik nem törhetünk össze alabástrom edényt, hogy a tartalmát Jézus fejére öntsük? Bárcsak belőlünk is kiúzhatna hét ördögöt Jézus, hogy mi is megtanulhatnánk olyan szeretettel gondolni rá, mint Mária! A mai világban ez az egyetlen reményünk.

Mária életének ezt követő eseményei gyorsan követték egymást. Újból nagy szomorúság – leírhatatlan fájdalom szakadt rá. Mesterét a keresztre szegezték, Őt, akit annyira szeretett, aki kiszabadította bűne kötelékéből. A szíve összetört, és Mária ott zokogott a kereszt tövében.

Később látjuk a sírnál is. Amikor leszállt az alkony, Mária Magdaléna ott időzött a Mester nyughe-

lyénél. A fájdalom könnyei patakokban folytak az arcán, Annak sorsára gondolva, Akit annyira szeretett. Vasárnap kora hajnalban több asszony is igyekezett a sír felé, hogy bekenjék a Megváltó testét. Mária Magdaléna ért elsőként oda, és amint meglátta, hogy a követ elhengerítették, sietett beszámolni erről a tanítványoknak.

Mária követte Jánost és Pétert a sírhoz. Amikor a tanítványok visszatértek Jeruzsálembe, ő még ott maradt. Szomorú szívvel nézett be az üres sírba, ahol két angyalt pillantott meg.

„Asszony, miért sírsz?” – kérdezték.

„Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova teték” (Jn 20:13).

Mária megfordult, és még egy hangot hallott: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel” (15. vers)?

A könnyes szemű Mária egy férfialakot látott, akiről azt gondolta, hogy a kertész, ezért ezt felelte: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom” (15. vers).

„Mária” – hangzott a kedves hang.

Nem idegen hangja volt ez. Mária csodálkozásában megerdült, és ott állt előtte az élő Krisztus. Mária a lába elé borult, és így kiáltott fel: „Mester”!

Nem sokkal ezután Mária a tanítványokhoz indult, hogy elmondja nekik az örömteli üzenetet.

Milyen sokan tudakolják éppen olyan kétségbeeséssel, mint Mária, hogy hol van a Megváltó! Hány embernek szólhatnak vajon Jézus szavai: „Miért sírsz? Kit keresel?”

Jézus egészen közel van hozzánk, de talán a könnyeink fátyolán át nem vesszük észre. Szól hozzánk, de nem értjük meg. Ő bár felemelkednének a lecsüggesztett fejek, bár megnyílnának a szemek, hogy meglássák Őt, bár hallanák a fülek az Ő hangját!

Jézus kiolthatta volna a remény utolsó szikráját is Mária lelkéből, de nem tette, hanem éppen Ő emelte fel kétségbeeséséből és romlásából. Hétszer hallotta Mária, ahogy Jézus megfeddte a szívét és értelmét uraló démonokat. Hallotta az Atyához szóló heves kiáltásait az érdekében, és az Ő ereje által győzhetett. Mária Jézus lábánál ült, és tőle tanult.

Mária volt az, aki Jézus fejére drága kenetet öntött, lábát pedig könnyeivel fűrösztötte.

Mária ott állt a kereszttel mellett, és követte Jézust a sírhoz. Jézus feltámadása után ő ért először a sírhoz, Mária volt az első, aki a feltámadt Megváltóról hírt vitt.

Ha Mária Magdalénára nézünk, az egyik legnagyobb bűnöst láthatjuk benne, aki Krisztus szolgálata idején élt, de úgy megváltozott, hogy keresztre feszítésekor ő állt a legközelebb a Megváltóhoz.

Jézus jól ismeri minden ember körülményeit. Gondolhatjuk, hogy bűnös vagyok, nagyon bűnös vagyok. Talán úgy is van, de minél rosszabb helyzetben vagyunk, annál inkább szükségünk van Jézusra, aki

egyetlen síró, bűnbánó embert sem küldött el! Egy emberrel se cselekszik úgy, hogy mindent, amit csak le tud leplezni, a fejére olvas, hanem bátorságot önt a remegő emberbe. Megbocsát bárkinek, aki bocsánatát és erejét kéri.

Barátaim! Jézus ma titeket is hív, miként egykor Máriát is hívta. Kövessük Mária példáját, tudva, hogy nincs olyan bűn, amit Jézus meg ne bocsáthatna! Boruljunk le a Megváltó lábához, mossuk meg könnyeinkkel és adjuk át neki mindenünket! Jézus arra vágyik, hogy kiemelhesse a sárból. Erőt akar adni, hogy legyőzhessük a bűnt az életünkben. Kérjük meg rá most, hogy emeljen ki a bűnből, és vezessen az Ő útján a győzelem felé! Éppen erre hív ma, ezt ígéri nekünk.

„Jöjjetek, szálljunk vitába!” – mondja az Úr. *Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú”* (Ézs 1:18).

Mária Magdaléna története talán a Biblia minden más történeténél jobban bemutatja, hogy mit kell tennünk. Nem ülhetünk arra várva, hogy majd velünk is magától megtörténik olyasmi, mint ami Máriával történt. Nekünk is tevékenyen ki kell vennünk a részünket, de nem szavakra, hanem tettekre van szükség! Gyakran órákon át azt tárgyaljuk, mit is kellene tenni, mikor és hogyan kellene ezeket a dolgokat elvégezni, míg végül egészen belefáradunk a tervezésbe, annyira, hogy azután nem is váltjuk valóra terveinket. Most nincs idő órák hosszát tervezgetni! Jézus hamarosan visszajön – ne csak a terveikig juss el! A lehető legroszszabb, ami megtörténhet az emberrel, hogy bár szeretne a mennybe jutni, de mégsem jut oda. Cselekedjünk, és Isten majd kitölti a terveinkben maradt üres foltokat!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Jézus így szólt Máriához: *„Menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”* Jézus lényegében azt várta el Máriától, hogy tegye meg a maga részét. Mit teszel, hogy te is vállald a magad részét úgy a gyülekezetben, mint a lakóhelyeden?
2. Mivel mutatod be másoknak is, hogy szereted Jézust? Láthatóvá válik benned Jézus szeretete, vagy pedig elrejtöd?
3. Nevez meg két dolgot, amit te is megtehetsz Jézusért; ami nemcsak szavakban áll, hanem amihez igazi elkötelezettségre van szükség, ami hozzájárulhat ahhoz, hogy mások is örök életet nyerjenek!

Számít

egyáltalán?

Alapige: Máté 25:14-30; Jelenések 19:11-16

Méha azon tűnődöm, hogy értjük-e a hitünket. Abban sem vagyok biztos, hogy értjük-e azt, ami körülöttünk történik. Azt tudjuk, hogy bennünk mi történik? Csodálkoznék rajta. Azon is tűnődöm, hogy Istent értjük-e.

Amikor olyan bibliai szakaszt olvasok, mint pl. Jel 19:11-19, szinte megremegek a gondolatától, látva lelki szememmel Őt – a világegyetem Istenét!

Szinte reszketek a gondolatától, hogy mi, keresztények úgy bánunk vele, mintha valami „gerinctelen lény” lenne, akitől elvárjuk: alkalmazkodjon minden kívánságunkhoz, elképzelésünkhöz, vallásunkhoz, hamis tanításainkhoz, tiszteletlenségünkhöz, tudatlanságunkhoz. Így bánunk a Mindenható Istennel!

Rádöbbenünk egyáltalán, hogy kivel is állunk szemben? Az élő Istennel!

Ha Ő szól, ne kérdőjelezzük meg – nem habozhatunk, hanem mondjuk erővel és meggyőződéssel: „Így szól az Úr!”

Ugyanakkor Ő az a Mindenható Isten, aki kisbabaként született a földre – értünk.

Most háború dúl – rettenetes harc –, de bennünk mindez nem is tudatosul. Ennek a háborúnak a kitöréséről Jel 12:7-9 verseiben olvashatunk: *„Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülkerekedni; és azért többé nem volt maradása a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget; levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek.”*

Mihály – ez Jézus Krisztus harci neve vagy rangja. Ha Luciferrel és a sötétség erőivel száll harcba, akkor a Biblia Mihálynak nevezi – Ő a mennyi sereg vezére.

Szeretnénk erre a harcra mint „úriemberek” küzdelmére gondolni. Valahogy így:

– „Ne haragudj, Lucifer! Lennél szíves elhagyni a mennyet? Kifejezetten örülnék neki.”

– „Természetesen, Mihály, mivel olyan szépen kértél!”

Vagy:

– „Ne haragudj, Gábiel, de szeretném ezt a fiatal kísértésbe vinni.”

– „Hát persze, Sátán, nyugodtan! Én meg majd egy kicsit később megpróbálom visszatéríteni az egyenes és keskeny útra.”

Egyáltalán nem így történt, barátaim! Lk 10:18-ban így olvassuk: *„Láttam a Sátánt villámként leesni az égből!”* Lucifert valósággal levették a mennyből, még hozzá olyan nagy erővel, hogy úgy tűnt, mintha villámlott volna.

Érdekes módon Júdás 9 versében is a harci nevét használja Jézus: *„Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr!”* (Károli ford.). Miért? Bizonyára hatalmas összetűzésre került sor – olyan komoly dologról lehetett szó, hogy Jézus katonai rangjában állt ki Sátán ellen. Ez a nagy küzdelem hatalmas háború, ami a jó és a rossz között dúl!

„A két tábor közötti harc éppen olyan valóságos, mint amilyent a világ seregei vívnek. A lelki küzdelem kimenetelétől emberek örök sorsa függ” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. 2. kiad. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 111-112. old.).

Ellen White tovább vezeti ezt a gondolatot: „Nem értjük meg teljesen a láthatatlan lények között folyó küzdelmet, a hűséges és a hűtlen angyalok közötti harcot. A jó és a gonosz angyalok küzdenek minden egyes emberért. Ez a küzdelem nem merő látszat. Nem látszatharcot vívunk” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely – Felfedezések Alapítvány. 458. old.).

A Testimonies (Bizonyásgtételek) 1. kötetében ezt írja Ellen White: „Láttam, hogy Sátán nem uralhatja az ember gondolatait, csak akkor, ha az ember meghajlik

uralma előtt. Akik a jó útról elfordulnak, most ropant nagy veszélyben vannak. Elválnak Istentől és eltávoznak angyalai védelmétől, Sátán pedig, aki mindig lesben áll, hogy elpusztítsa, kezdi csalásait bemutatni nekik. Ezek az emberek óriási veszélyben forognak, és ha ezt észreveszik, megpróbálnak ellenállni a sötétség erőinek, megpróbálják kiszabadítani magukat Sátán töréből, az nem megy könnyen. Sátán területére merészkedtek, és ő ezért igényt tart rájuk. Habozás nélkül latba veti minden erejét, segítségül hívja teljes gonosz seregét, hogy nagy küzdelem árán kiszakítsanak akár csak egyetlen embert is Krisztus kezéből. Aki arra kísértette az ördögöt, hogy megkísértse őt, annak azután kétségbeesett erőfeszítést kell tenni a hatalmából való kiszabadulásért. Amikor azonban kezdenek erőfeszítéseket tenni a saját érdekükben, akkor Isten angyalai, akiket korábban megszomorítottak, a segítségükre sietnek. Sátán és angyalai nem akarnak lemondani a zsákmányukról. Harcolnak, küzdenek a szent angyalokkal, nagyon heves a csata. Ha viszont a tévútra tértek folyamatosan könyörögnek, és mélyeséges alázattal megvallják bűnüket, a hatalmas erejű angyalok diadalra jutnak; kimentik őket a gonosz angyalok hatalmából” (301. old.).

Hol állsz most a nagy küzdelemben? Úgy gondold, hogy tétlen szemlélődőnek vagy a pálya mellett ácsorgó nézőnek kell lenned? Szó sem lehet róla! Sokan nem is értik, milyen szerepet kell betölteniük.

„Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek, népek prófétájává tettelek” (Jer 1:5).

Isten már jóval a születésed előtt ismert. Egy meghatározott feladatot szánt neked, még mielőtt megláttad volna a napvilágot. Sokan kérdezik, de nem gondolják egészen komolyan: „Vajon mit akar az Úr, hogy tegyék?” Kérdezd meg tőle!

Zsolt 32:8-ban ezt olvassuk: „Bölcsé teszlek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem”

„De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbenem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel” (Gal 1:15-16).

Beszélg Istennel arról, hogy milyen szerepet kell betöltened! Ő tudja, hogy mit vár tőled. Ahogy Eszter könyvében olvassuk: „Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (4:14).

Isten arra választott ki, hogy e mostani időben élj.

Van valami, amit csak te tehetsz meg, más nem. Van valaki, akit csak te érhetsz el. Isten bízik benned. Van olyan feladat, amit másra nem tud rábízni. Ne kérdezd, hányféle talentumod van vagy nincs, mert ez nem számít. Csak az a lényeg, hogy az megvan benned, ami az Istentől kijelölt feladat elvégzéséhez kell. Isten felkészített arra, hogy elvégezd azt a bizonyos feladatot, amit tőled vár. Kérdezd meg tőle, mi a teendő, majd láss hozzá! Ne kérdezd, hogy fogod elvégezni, egyszerűen csak mondd el neki, hogy kész vagy a szolgálatába állni! Te vagy az a katona, akit a seregében kíván látni, hogy érte és vele együtt harcolj a Sátán elleni nagy küzdelemben. Hajlandó vagy vállalni érte ezt?

Az ördög megpróbál elcsüggeszteni vagy olyan dolgokkal lekötni, amelyek közömbösítenék az elhívásunkat. Hogyan is lát neki a munkához a mi életünkben és a gyülekezetben? Téves üzeneteket küld, amelyek alapján rossz képet alakítunk ki Istenről – olyanynyira, hogy nem is értjük már Istent, akit szolgálunk.

Hadd említsek meg néhány ördögi módszert, amelyekkel megpróbál összezavarni, hogy ne értsük meg Jézust!

Igyekszik elérni, hogy olyan képünk legyen a világegyetem Istenéről, mint aki csupán egy titokzatos lény, akit valójában nem is illet olyan nagy tisztelet. Belépünk Isten házába, de nem is gondolunk rá, hogy a világegyetem Ura ott van. Viccelődünk, hangosan beszélgetünk egymással Isten házában – miközben az angyalok miattunk szégyenkezve takarják el az arcukat látva, hogy mennyire nem tiszteljük Istent. Késve érkezünk az istentiszteletre, aminek éppen az volna a célja, hogy dicséretet énekeljünk Istennek. Ha pedig már ott vagyunk, az éneklésnek nevezett hümmögésünk inkább szégyenletes. Az ördög ilyenkor hangosan nevet, mert tudja: megfélemlítettünk arról, hogy Júda Oroszlánja előtt állunk.

Az ördög kifejezett örömmel súgja a fülünkbe: „Ne legyél keresztény! A keresztények gyengék.” El

kell ismernem, ez néha így is van. Láttunk már a tévében gyengének tűnő, erőtllenül cselekvő vagy beszélő keresztényeket? Olyankor szinte kísértést érzek, hogy odakiáltsam nekik: „Hát nincs bennetek tartás? Egy keresztény nem lehet ilyen!” Azok a keresztények, akik dicsérő énekeket énekeltek, miközben a máglyán égtek, egyáltalán nem voltak erőtlének. Az utolsó időben élő keresztények, akik élve érik meg a világ végét, és tulajdon szemükkel látják meg, amikor Jézus eljön, nem lesznek gyenge jelleműek. Egyetlen gyenge jellemű ember sem fog a mennybe jutni! „Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az Úr” (Ézs 1:18). Gyertek ide hozzám! Beszéljessetek velem, csak úgy, ahogy vagytok. Majd én változást idézek elő bennetek!

Ekkor jön Sátán, és ezt súgja: „Nézd meg, hogy nézel ki! Először rendbe kellene hoznod az életed!” Nem a viselkedésünk miatt juthatunk üdvösségre, hanem a Jézussal való kapcsolat révén! Mi semmit nem tudunk megváltoztatni, de ha eleget időzünk Jézusnál, az változást hoz.

Sátán arról akar meggyőzni, hogy a világ nagy, a vallás pedig unalmas. Ha így gondolod, akkor siess, mert rövid az idő! Viszont ha igazi kalandot akarsz, akkor lépj be a keresztények seregébe, és legyen részed valóságos izgalomban!

Sátán gyakran rajtunk keresztül szól, amikor pl. ezt mondjuk: „Én nem vagyok képzett szónok. Nem tudok kiállni és beszédet mondani.” Még soha nem találkoztam olyannal, aki arról panaszkodott volna, hogy nem tud jól pletykálkodni. Van szád, hát használd!

Sokszor hallom, hogy valaki túlságosan fáradt, ezért nem tud felkészülni a szombatiskolára, vagy nem tud énekekkel, zenével készülni, nem szívesen imádkozik hangosan, vagy nem akar prédikálni. Éppen az ördög tesz fáradttá. A Gecsemáné kertben Jézus kérte a tanítványait, hogy imádkozzanak vele, ők azonban elaludtak, annyira fáradtak voltak. Sátán akadályozta így meg, hogy Jézusért imádkozzanak. Talán olyan fáradt vagy, hogy nem tudsz jól felkészülni? Most már tudod, ki is tesz fáradttá – vedd fel vele a harcot, Krisztus erejével!

„Senki ne nézze le küldetése fontosságát, és ne alacsonyítsa le munkáját olcsó, hiányos tervezéssel, miközben az igazságot akarja az emberek elé tárni” (Ellen G. White: *Testimonies to Southern Africa*. 10. old.).

Sátán gyakran arról győz meg, hogy mielőtt bármit is tennénk, várjunk a vezetőkre, majd ők... Előfordulhat, hogy emiatt hiába várunk, és semmi nem történik. „Akik a harmezőn találják magukat, kockázatot kell vállalniuk. Nem várhatják minden egyes lépésnél, hogy a központból kapnak utasítást” (i. m. 10. old.).

Sátán gyakran teljesen leköt az egyházi szervezettel is. Egészen beletemetkezünk a jó dolgok végzésébe, megfelelő az öltözetünk, szépen beszélünk, tize-

det fizetünk, tevékenyen részt veszünk a gyülekezet életében – mindeközben egészen elfeledkezünk Istenünkről. Sátán nem bánja, ha sok vallási könyvet is olvasunk, még ha Ellen White könyveit olvassuk is, de a Bibliát már ne olvassuk. Olvasunk a Bibliáról, de megfeledkezünk arról, hogy azt a „szerelmes levelet” tartjuk a kezünkben, amit Isten mindannyiunknak írt.

Gyakorta hallom Sátán hangját a gyülekezeti bizottsági üléseken is. „El kell távolítanunk a bűnt a táborból!” Azt hangoztatjuk, hogy Sátán ellen harcolunk, de Isten gyermekeit odalökjük az ördögnek. Barátaim! Harcoljatok, ahogy csak tőletek telik, hogy Isten gyermekei megmaradjanak Isten házában! Isten azt a felelősséget helyezte ránk, hogy gyermekei velünk együtt érkezzenek mennyei otthonukba. Nem hagyhatjuk magukra őket a világ csatamezején!

Sátán azt állítja, hogy Isten gyilkos, aki megöli az embereket, majd a mennybe viszi. Hogyan nyerhetnénk vigaszt attól, aki megölte a szeretteinket? Ha valaki meghal, Jézus is sír, hiszen az az ember is az Ő gyermeke volt. Krisztus nem öl meg senkit; csak Sátán tesz ilyet.

Sátán arról akar meggyőzni, hogy Isten szigorú, haragvó Isten, aki nem ismer tréfát. A gyülekezetben vannak, akik hangoztatják, hogy nem szabad nevünk vagy viccelődnünk. Ki teremtett majmokat? Ki teremtette az ugrabugráló, fickándozó bárányokat? Ki teremtette a saját farkát kergető kiscicát? Az az Isten, aki ilyen állatokat teremtett, bizonyára szereti a vidámságot!

Barátaim! Szakítsatok időt arra, hogy megismerjétek és megértsétek Istent, akkor pedig jó katonái lehettek! Ő majd felkészít és mindennel ellát, hogy elvégezhesétek, amit rátok bízott. Lehet, hogy sokféle adottságotok van, vagy talán csak egy – de ez nem is számít. Állj készen, hogy Isten felhasználhasson, és akkor az Ő erejével hatalmas dolgokat vihetsz végbe érte!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Talán úgy érzed, túl fiatal vagy túl öreg vagy ahhoz, hogy bármit is tegyél Jézusért. Miért nem számít a kor mégsem?
2. Ha hiszed, hogy Jézus hamarosan eljön, hiszed-e azt is, hogy Ő fel is készít az érte végzendő munkára? Hogyan tette ezt meg mások életében?
3. Határozd el még ma, hogy Krisztus szolgálatának szenteled az életed, mert hiszed: akár kisebb, akár nagyobb adottságokkal rendelkezel, Krisztus megadja neked mindazt, amire szükséged van az érte végzett munkához!

Láthatatlan szemek

Alapige: Jelenések 2:1-7

A felolvasott igehely első része az Istenért végbevitt tetteinkre vonatkozik – és ez nagyon fontos. Sokan azonban úgy gondolják, hogy ha tevékenykednek a gyülekezetben, akkor magától értetődően jó keresztények is. Ez azonban nem feltétlenül és nem mindig igaz. Előfordulhat, hogy az ember nagyon is aktív az egyházban, de nem Istenért végzi a munkáját. Meglehet, hogy éppen Isten ellenében ténykedik, és befolyásával Istentől fordítja el az embereket. Nem maguk a tettek számítanak, hanem az, ami az emberben van! Dwight L. Moody, a neves prédikátor egyszer ezt mondta: „Száz emberből egy olvassa a Bibliát; a másik kilencvenkilenc a keresztényt olvassa.” Krisztus szeretete, ami bennünk él, határoz meg mindent. Még mindig él benned Krisztus szeretete annyira, mint korábban?

János apostol kijelenti: *„de az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhez hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz”* (Jel 2:4-5).

Kezdetben az efézusi gyülekezet életét a gyermeki egyszerűség és buzgalom jellemezte. Örömeiket lelték Isten akarátának követésében, mert a Megváltó a szívükben élt. Égett a vágy bennük, hogy a megváltás örömhírét elvigyék a világ legtávolabbi pontjaira is. Krisztus iránti szeretetük aranyláncként kötötte őket össze egymással, így kezdték a munkát minden városban.

Milyen csodálatos az új hívők lelkesedését látni! Azelőtt hosszú ideig vergődtek a bűn mocsarában, sokáig botladoztak a sötétben boldogságot, békét és nyugalmat keresve, de új és újabb reményeik rendre szertefoszlottak.

Hányan, hányszor gondolták már: végre meglelték az igazi boldogságot – majd hirtelen ráébredtek a durva valóságra, hogy újból csak egy vérrrel jelzett útra tévedtek?! Gyakran az izgalmasnak tartott dolgok után

késő éjszakába nyúló zokogás következik, amikor a régi sebek teljes valóságukban felszakadnak. A megtérő ember kétségbeesetten kiált fel: „Már nem bírom tovább, nem tudom, hová fordulhatnék! Ó, Istenem! Miért feledkeztél meg rólam? Miért hagytál el?”

Isten mélyen átértzett válasza így hangzik: „Fiam, lányom! Nem feledkeztem meg rólad! Te utasítottál el engem! Hányszor akartam segíteni neked, védeni, ahogy a tyúk védi kicsibéit, de te nem engedted!”

Az ember teljes megdöbbenéssel és összezavarodva fekszik a porban. Még egyszer megpróbálja. Még valamit kipróbál. Talán ez tényleg eredményre vezet. Elkezd teljes bizalommal keresni az igazságot. Jézus hűségesen vezeti. Az új hívő egészen elképedve mered a szeme előtt kibontakozó szépségre. Szinte a csodák sorozata következik. Már nem is fél, mert a Mester van vele. A múlt a háta mögé került. Attól kezdve előre tekint – előre Jézussal, és többé már nincs egyedül! Megtörténik a legnagyobb csoda, az összes, rég rárakódott sár pedig leperog. Az új hívő már nem a nyálkás ingoványban küzd – nem! Egészen új emberré lett Krisztusban!

Mint a vízhordó afrikai asszony, aki túlságosan teletöltötte a fején cipelt vödörrel, amiből járás közben a víz ki-kicsordul. Az új hívő is így jár, a Szentlélek árad rajta keresztül a gyülekezetben. A szeme ragyog a lelkesedéstől, mert Isten népével fog találkozni. Várakozással telve lép be – és megrökönyödve áll meg az útján. Ez nem lehet! Ez nem lehet igaz!

A gyülekezet halott! A tűz kialudt. Az új hívő körülnéz, itt-ott lát néhány ragyogó szempárt, kedves mosolyt. Mások elhalt szemekkel bámulnak az új hívőre, akit kiráz a hideg. Sokan úgy huppannak le a gyülekezet székeire, mint a krumplipüré, és várják, hogy a lelkész rájuk öntse a szaftot. Ettől kezdve modulatlanná merevedett lábbal ül az új hívő. Hamarosan becsörtet valaki és felszólító hangnemben odasúgja neki: „Elnézést! Ez itt az én helyem!” Az új hívő zavarba jön, és az ajtó felé indul, vele tart éppen annyira csa-

lódott barátnője, akit azonban még megállít az ajtónál egy drága testvérnő, aki annyira igyekszik segíteni a lelkésznek a nehéz feladat elvégzésével. „Ebben a gyülekezetben nincs helye ékszernek!” Të, aki az egész jelenet szemtanúja voltál, legszívesebben hangosan felkiáltanál: „Istenem! Mi történt a népeddel?”

A tantételeink valóban helytállóak. Lehet, hogy nem tűrjük meg magunk között a hamis tanítást, és ellenállunk azoknak, akik nem ragaszkodnak az elvekhez. Talán lankadatlan lelkesedéssel járunk, de ez még mindig nem elég. A hideg, törvé-

nyeskedő vallás nem vonzza Krisztushoz az embereket, mert az ilyen vallás szeretet és Isten nélküli! Olyan gyakran előfordul, amikor új hívők csatlakoznak hozzánk, és még mindig ég bennük a Krisztus iránti tűz, hogy egyesek így beszélnek: „Sajnos még újak, de majd hamarosan beilleszkednek.” Jézus nem akarja, hogy így beilleszkedjenek; inkább azt akarja, hogy mi térjünk vissza az elveszített első szeretetünkhöz!

„Emlékszem rád: ifjúkorod hűségére, mátkaságod szeretetére, amikor követtél a pusztában, a be nem vetett földön” (Jer 2:2).

Jézus még emlékszik arra az időre, az után vágyódik. Ó, bárcsak mindenki engedné magát megtérésre jutni és az első cselekedeteket cselekedni! Viszont a gyülekezet légköre időnként annyira hideg. Első szeretetünk melege megfagyott. Az egyház korábbi cselekedeteit az jellemezte, hogy a hívők szeretettől túlcsonduló szívvel látogatták meg rokonaikat, barátait, szomszédait, és mindenkinek elmondták, mit jelent számukra Jézus.

A világ történelmének fontos korszakában élünk. Nem engedhetjük meg magunknak a színvonalatlan életet. Nekünk is olyanná kell válnunk, mint amilyen Krisztus volt tökéletes emberségében, hiszen az örökkévalóságra kell alakítanunk jellemünket!

„De az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet” (Jel 2:4).

Nem feledkeztünk el a célról, de a buzgalmat elveszítettük. Az új hívő Krisztus iránti első szeretete mély, teljes és tüzes. Nem szükségszerű, hogy ez a buz-

galom alábbhagyjon az ismeretek gyarapodásával, ha több és erősebb világosság ragyog ránk. Szeretetünknek egyre tüzesebbé kell válnia, miközben jobban megismerjük Urunkat.

„De az a panasgom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz” (Jel 2:4-5).

Miért? Mert miközben eltávolodunk egymástól, eltávolodunk Krisztustól is. Egyre közelebb kell tömörülnünk. Szorosabban össze kell tartanunk. Ne engedjük, hogy Sátán pokoli árnyékot vessen a fiatalok közé! Egységben az erő!

„Térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz” (Jel 2:4-5).

Tisztában vagyunk azzal, hogy mit mond itt az Úr? Mi az a gyertyatartó, amit kimozdít a helyéből? Amiért elhagytuk az első szeretetünket, eltávolít bennünket az evangélium fényétől.

Jel 3:5-ben ez áll: „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevével az én Atyám előtt és angyalai előtt.”

Kinek a nevével tesz vallást? „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt” (Mt 10:32-33).

Ki tesz vallást Krisztus nevééről az emberek előtt? Azok, akik kereszténynek mondják magukat? Nem! Azok, akik mellett állnak ki, amit a keresztény név jelent. Akik valóban keresztényhez illő életet élnek. Az új szív első vágya, hogy másokat is a Megváltóhoz vezessen. Megváltónk, Jézus arra vár, hogy válaszoljunk szeretettel felajánlott bűnbocsánatára. Válaszoljunk neki már ma!

„De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyad” (Jel 2:4, Károli ford.).

Talán vannak közöttetek új házások, többen néhány éve házasodtatok meg. Milyen a kapcsolatotok? Vajon Jézust láthatják az emberek bennetek? Szeretnék párhuzamot vonni az ember és Isten kapcsolatában meglévő első szeretet és az emberi kapcsolatokban megmutató szerelem között.

Salamon jó tanácsokkal lát el Példabeszédek könyvében: „A magad kútjából igyál vizet, és csörgedező vizet a magad forrásából!... Egyedül tiéd legyenek, ne oszd meg másokkal” (5:15-17).

Ezt követik a gyönyörű sorok: „Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúságodban elvett feleségednek. Szerelmes szarvasüőd és kedves őzike ő, keblei gyönyörködtenek mindenkor, szerelmétől mindig mámoros leszel” (18-19. vers).

Miért csordul ki a könnye otthon éjjelente olyan sok fiatal nőnek? Miért botorkál elő oly sok vadász ernyedttel, miközben óriási, mély fájdalom ég a bensejében? Miért szennyezte be néhány őzike kútját sok vadász, aki oda ment szomját oltani? Miért lett tisztátalan néhány vadásznak az ágya? Vajon teljesen elfeledtek a csodálatos szerelemtől, amit Isten az embernek szánt?

Gyakran halljuk: „De én szeretem azt az idegen férfit vagy nőt. A szerelem szent, akkor ez így biztosan rendjén van.” A valaki más boldogtalanságára épített szerelem bizonytalan alapon áll, és az hamis szerelem. Az igazi szerelem minden félnek boldogságot hoz. Talán te valóban szereted őt – de vajon ő is viszont szeret, vagy csak a testedet szereti? A nőnek nemcsak teste van, hanem lelke is, és elismerésre vágyik. A Tízparancsolat a szeretet törvénye. A szeretet megengedi, hogy másoknak is meglegyenek a szeretteik. Ha nem engedjük meg másoknak, hogy nekik is meglegyenek a szeretteink, akkor valójában gyűlöljük őket. Vajon a kapcsolatainkkal valóban jó példaként állunk a világ előtt? Nem a látszatról beszélek, hanem a valóságról! Nem mondom ki könnyen, de sok embert ismerek, akiket a mi cselekedeteink tartanak távol Istentől.

„Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei” (Fil 3:18). Pál könnyei árulják el, hogy itt keresztényekről beszél. Ha ezek az emberek nyíltan a kereszt ellenségei volnának, vagy ha tagadnák, hogy Krisztus azért halt meg, hogy megmentsen a bűntől, akkor nem jelentenének olyan nagy veszélyt

az egyház számára. De ezek az emberek Krisztus követőinek mondják magukat, miközben az életük azt mutatja, hogy nem ismerik az evangélium erejét.

A 19. versben azt olvassuk, hogy az ilyen emberek „földi dolgokkal törődnek”. Jak 4:4 szerint pedig a világ barátsága „ellenségeskedés Istennel”. Az erkölcstelen élet ellentétben áll a kereszttel. Ez nem is lehet másként, hiszen Krisztus azért halt meg, hogy bennünket szentté tegyen. Vajon mi nem meszelt sírok vagyunk, amelyek kívülről elfogadhatóan néznek ki, de belül a halottak csontjaival és minden tisztátalan dologgal vannak tele? Hogyan menekülhetünk el az ítélet elől?

Miért adjuk el magunkat olyan olcsón az ördögnek? Miért okozunk sebeket a legjobb barátainknak? Miért hozunk szegényt a családunkra? Miért ártunk Isten ügyének? Miért tesszük kockára azt, hogy az egész örökkévalóságot Jézussal tölthessük? Ó, Uram, könyörülj rajtunk!

Nem kellene hát megtérnünk és Krisztushoz menekülnünk irgalomért nekünk, akiket már-már legyűr a bűn? Gyógyítsa be az Úr az általunk ütött sebeket, amennyire csak lehet!

Adja Isten, hogy a kapcsolataink tiszták legyenek, és mindenki megláthassa Jézust az egymáshoz fűződő kapcsolatainkban! Ne felejtse, hogy figyelnek bennünket! Az ördög ott ólalkodik, figyel, megpróbál fogást találni rajtunk. Adja meg az Úr, hogy látva a magánéletünket, mások is Isten felé forduljanak! Adja meg az Úr, hogy a házasságunkban a menny előízét érezhesük már itt a földön!

BESZÉLJÜK MEG!

1. Amikor valaki rád néz, mit gondolsz, a Megváltó vonásait ismeri fel benned? Ha nem így van, vajon tehetsz valamit, hogy ez megváltozzon?
2. Kapunk majd valami jutalmat a cselekedeteinkért, ha senki nem látja, mit csinálunk? Beszéljessünk arról, hogy milyen jutalmat várunk jótetteinkért – emberektől kapott elismerést vagy Krisztus dicséretét?
3. Ha egészen mostanáig nem volt teljesen makulátlan az életed, Jézus segíthet megváltozni! Ne feledjük, megígérte: ha bármit kérünk tőle, hűséges Ő, és megadja, amit kérünk. Szólítsd meg Jézust most, és kérd meg, hogy tegye jobbat az életed!

Legyen egyszerű, legyen őszinte!

Alapige: 1Korinthus 2:1-4; Példabeszédek 3:1-8; 19:16

A filiszteusok negyven éven át gyötörték és elnyomták Izráel népét. Izráel teljes reménytelenségbe süppedt. Hogyan is szabadulhatnak meg a filiszteusoktól?

Elfelejtették!

Elfeledkeztek az élő Istenről, aki segíthetne rajtuk. Mánóah és a felesége Corában, a filiszteusokhoz – az ellenséghez – közeli kisvárosban élt, ők azonban hűségesen ragaszkodtak Istenhez.

Egyszer egy férfi szólította meg Mánóah feleségét valami nagyszerű újsággal: „Kisfiad születik majd, egy különleges gyermek, ő fogja megszabadítani Izráelt!” Ennek az asszonynak – egy gyermektelen nőnek – egész addigi életében ez volt a legnagyobb hír. Fia születik! Szaladt a férjéhez, hogy elmondjon neki mindent. A történetektől elcsodálkozva, és attól félve, hogy netán helytelenül nevelik majd a gyermeket, Mánóah térdre borult, és imádkozni kezdett az Úrhoz.

„Kérlek, Uram! Istennek az az embere, akit küldöttél, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg bennünket, hogy mit cselekedjünk a gyermekkel, ha majd megszületik” (Bírák 13:8).

Isten nagy feladatot tartogatott a gyermeknek, ezért az édesanyának gondoskodnia kellett arról, hogy a fiú életét az egészségügyi alapelvekhez igazítsa, és a nevelés minden részletének az elvégzendő feladat szelvében kellett történnie.

Minden apának és minden anyának térden állva, alázattal kellene kérnie az Úr vezetését, ezt tudakolva: „Hogyan neveljük fel a születendő gyermekünket?” Az még nem elég, hogy a várt gyermek jó örökséget kap a szüleitől. A kicsit gondosan kell vezetni, jó szokásokat kell beleplántálni.

Sámson csecsemőkorától fogva mértékletességre és önuralomra kellett tanítani. Csak kevesen látják át, hogy milyen nagyban befolyásolják étkezési szokásaik az egészségüket, a jellemüket, a hasznosságukat és végredményben örök sorsukat is!

Mánóah nem tudta, ki volt az a Férfi, aki tanította őket. Feláldozott egy kecskét, a Férfi pedig az áldozatból felcsapó lángban felemelkedett a mennybe. Mánóahnak azonnal eszébe jutott, hogy az Egyiptomból megszabadult népet Isten a felhő- és tűzoszlopban vezette. Hirtelen felkiáltott: „Istent láttuk” (Bírák 13:22)!

„Istent láttuk!”

Talán már szólt hozzád Isten? Előfordult, hogy láttad Istent, de nem tudtál róla? Meglehet, hogy éppen most is szól hozzád?

Sámson azért született, hogy éljen. Azért született, hogy Istennek éljen.

Mánóahnak és a feleségének hamar feltűnt, hogy milyen ereje van fiuknak. Cora annyira közel esett a filiszteusok városaihoz, hogy Sámson összebarátkozott a filiszteusokkal. Olyan barátságokat kötött ifjú korában, amelyek egész életét beárnyékolják. Beleszeretett egy Timna városából való fiatal filiszteus lányba és elvette feleségül.

Pedig azért született, hogy Istennek éljen!

Amikor elérte az érett kort, amikor válaszolnia kellett volna a mennyből jövő hívásra, éppen, amikor hűségesnek kellett volna lennie, Sámson azt választotta, hogy Izráel ellenségeivel lép szövetségre. Nem kérdezte meg, hogy vajon jobban tudja-e szolgálni Istent, ha azt a lányt veszi el. Még azt sem tudakolta, hogy ez által vajon olyan helyzetbe kerül-e, ahonnan könnyebben elérheti élete célját. Isten bölcsességet ígért mindenkinek, aki tisztelni akarja Őt – de azoknak nem szól ígéret, akik csak a saját kívánságaikat akarják ki-elégíteni.

Olyan sokan járnak Sámson nyomdokain! Hányszor előfordul, hogy fiatalok olyanokkal lépnek házasságra, akik nem hisznek Istenben, nem követik az Urat! Egy pillanatra sem állnak meg, hogy megkérdézzék Istentől, valóban ezt kell-e tenniük! Sátán állandóan terveket sző, hogy befolyásolja Isten gyermekeit. Ráveszi őket, hogy az ő híveihez kössék magukat.

Sámson nem ragaszkodott hűségesen Isten parancsolataihoz, a felesége pedig nem volt hűséges hozzá, még addig sem, amíg az esküvői lakoma véget ért. Így tehát Sámson támadni kezdte a filiszteusokat. Égő fáklyákat kötött háromszáz róka farkához, és a filiszteusok búzaföldjeire eresztette azokat, amivel elpusztította a termést. Iszonyú haragra gerjedt amiatt, hogy barbár módon meggyilkolták a feleségét, ezért ő is lemészárolt sok filiszteust. Egy nagy filiszteus csapat indult utána, hogy elfogják. Saját honfitársai az életüket féltve megkötözték, és átadták az ellenségnek, de az Úr Lelke megnyugodott rajta, és a kötelek szinte lepatogtak a karjáról, Sámson pedig egy számár álkapcsával ezer embert agyonvert, ami után Sámson ezt mondta: „Számár állcsontjával rakásra vertem őket, számár állcsontjával agyon vertem ezret” (Bír 15:16).

Ilyen erős volt Sámson. Nagyszerűnek tartotta magát, és közben elfeledkezett arról, hogy Isten segítette győzelemre. Isten azonnal figyelmeztette gyengeségére: csillapíthatatlan szomjúság kerítette hatalmába. Sámson rádöbrent, hogy milyen nagy szüksége van Istenre, ezért hozzá kiáltott. Az Úr szavára éppen Sámson lába előtt meghasadt a föld, és feltört a víz.

Sámson azért született, hogy Istennek éljen.

Sámson azonban mindent figyelmen kívül hagyott. Megszegte nazíri fogadalmát, mert bort ivott. A titkát elárulta Delilának. Bírák 16:20-ben találjuk az egész Biblia talán egyik legszomorúbb mondatát: „mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az Úr.”

Amikor Delila elkiáltotta magát: „Jönnek a filiszteusok, Sámson” (9. vers), felébredt, és úgy gondolta, hogy ismét könnyűszerrel eltépi majd a köteleket, mint azelőtt mindig, de elhagyta az ereje. A filiszteusok pedig kiegészítették a szemét.

Sámson azért született, hogy Istennek éljen.

Isten választott embere, akinek hősként kellett volna állnia Isten oldalán, szem elől tévesztette szent feladatát. Gyengén, vakon, rabszolgasorba kényszerítve dolgoztatta az ellenség. Mi történt? Több időt töltött az ellenséggel, mint Istennel. Lepaktált az ellenséggel. Fogságában Sámsonnak bőven maradt ideje arra, hogy komolyan elgondolkozzon az életéről; hogy meglássa, milyen gyenge is valójában. Akkor Istenhez fordult.

A filiszteusok bálványisteneknek tulajdonították győzelmüket, és felhevült állapotukban kihívást intéztek Izrael Istene ellen. Dágón tiszteletére egy ünnepséget szerveztek. Hatalmas tömeg gyűlt össze a templomban, még az emeleten is tolongtak. Örömnépet ültek.

Sámson is bevezették a templomba, Dágón hatalma élő példajaként. A tömeg hangosan ujjongott. A harc azonban már nem is Sámson és a filiszteusok között dült, hanem az élő Isten és Dágón, a hal-isten között. Vajon engedi végre Sámson, hogy Isten felhasználja? Sámson tisztában volt vele, mi történik. Tudta, hogy elhívásának nem tett eleget. Megértette, milyen fájdalmat okozott Istennek.

Úgy tett, mintha elfáradt volna, és kérte, hadd pihenjen meg a templom tetőzetét tartó két középső pillér között. Közben csendben, alázattal meghajolva imádkozott: „Ó, Uram, Uram! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem, hogy bosszút állhassak a filiszteusokon a két szememért” (Bír 16:29)!

Karjaival átfogta az oszlopot, és amint újból érezte Isten erejének lüktetését a testében, felkiáltott: „Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt” (30. vers)!

Sámson tiszta erőből nekifeszült az oszlopoknak, ennek következtében a tető hatalmas robajjal leomlott, maga alá temetve az ott összegyűlt tömeget. Az élő Isten győzött.

„Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt!”

A férfi, aki azért született, hogy Istennek éljen...

Fiatalok, azért születtetek, hogy Istennek éljete!

Talán ma kiégetett szemmel álltok Isten előtt – saját választásaitok által megnyomorítva. Jézus azt mondja nektek, még nem törtetek össze annyira, hogy ne élhetnétek neki.

Azért születél, hogy Istennek élj!

Isten nagy szeretettel, kérlelve hív. Ha már lejárt az idő, hogy Istennek élj, hát halálodban légy Istené!

**Azért születél,
hogy Istennek élj!
Isten nagy szeretettel,
kérlelve hív.**

BESZÉLJÜK MEG!

1. Sámson egész életének hű bizonyágul kellett volna szolgálnia Isten mellett, ő azonban újabb és újabb csalódásokat okozott, mivel mindig a saját kívánságait követte. Megmutatkozott benne a hit az élete valamelyik szakaszában?
2. Az életünk tükrözi hitünket, vagy inkább Sámsonéhoz hasonlóan a hit hiányát mutatja? Beszélgesünk arról, hogyan tükrözi életmódunk hitbeli állapotunkat!
3. Ha ma kellene döntened, mit választanál, hogy élsz vagy meghalsz Krisztusért? Melyik jelent nagyobb áldást neked és a környezetednek?

Kitartással...

Alapige: 1Korinthus 9:24-27 (lásd még 1Timóteus 4:12; 2Timóteus 2:1-7, 15; 3:1-8; 4:1-5)

Naponta hallunk nyugtalanító híreket arról, hogy a fiatalok egyre gyengülnek. Fiatalok belevetik magukat a világi örömekbe, és elporladnak a világ kísértéseinek szorításában.

Igaz lenne? El kellene fogadnunk, hogy fiataljaink meggyengültek? Én nem vagyok hajlandó ezt elfogadni! Bízom a fiataljainkban. Isten bizalommal tekint fiataljainkra, mert kiválasztotta őket arra, hogy fontos feladatot hajtsanak végre ebben a korban, amelyben élünk. A világ fiataljainak nagyon kis részét alkotják a mindinkább gyengülő, gerinctelenné váló fiatalok. Eljött az ideje, hogy a néma többség végre felálljon, és a világ végre felfigyeljen rá: azok a fiatalok, akik Istenhez kötik az életüket, nem omlanak össze a sötétség erőinek támadásai közepette!

De olyan sok a kísértés! Hogyan maradhatnak a fiatalok állva, megingathatatlanul? Gondoljunk néhány, a Bibliában szereplő fiatal életére, és nézzük meg, ők hogy tudtak állva maradni!

József

Józsefet gyerekkorában megtanították Isten szeretetére és félelmére. Megismerte Istent a természet által, és az apjától nagyszerű igazságokat tanult. A szilárd elvek belevésődtek. Az Újszövetség kiemeli a gyermekkor éveinek a fontosságát. „Mivel gyermekégedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által” (2Tim 3:15).

József mindössze tizenhét éves volt, amikor elszakították a családjától, és a rabszolga-kereskedők egy pogány országba hurcolták. Útközben megemlékezett arról, amit az apjától tanult, és eltökélte magában, hogy apja Istene lesz az ő Istene is. Teljesen átadta magát Istennek, és imádkozott, hogy az Úr vele legyen. Elhatározta, hogy mindenben hűséges lesz Istenhez.

József ugyan keményen megdolgozott azért, hogy elnyerje az egyiptomiak jóindulatát, az elveit azonban nem rejtette véka alá. Nem szégyellte a valóságát, és sosem kísérelte meg eltitkolni azt, hogy ő az

élő Istent imádja. Az Isten iránti hűség volt élete horgonya.

Minden oldalról szölongatták a pogány vallás fertőzőnek és bódításának hangjai – ezt a vallást a gazdagság, a kultúra és a királyi pompa bája övezte – József mindennek ellenére hűséges maradt.

Egy nap mégis valami rettenetes dolog történt. Gazdájának gyönyörű, kívánatos fiatal felesége, aki igencsak tapasztalt volt a szerelem művészetében, szépségével és csábításaival megpróbálta levenni a lábáról.

Annyira hirtelen, olyan váratlanul történt minden, oly bódítóan – hogyan is állhatna ellen? Az egész jelenetre pontosan ráillik, amit Salamon írt: „*azért jöttem ki eléd, hogy megkeresselek téged, és rád találtam! Térítőket terítettem fekhelyemre, egyiptomi színes szőtteseket; illatosá tettem heverőmet mirhával, aloéval és fahéjjal. Jöjj, ittasodjunk meg a gyönyörtől reggelig, élvezzük a szerelmet! Mert nincs itthon a férjem, messze útra ment*” (Péld 7:15-19).

A nő lány hangja simogatta férfiasságát. Olyan gyönyörű, kívánatos, lány volt. Hullámos haja leomlott. A férfi gondolatai zavartan kapálóztak, mint megkötözött szilaj lovak. Az elvek, a gyönyör, az Isten iránti hűség gondolatai nagy összevisszaságban örvénylettek körülötte. Az asszony folyvást kérlelte... de mi lesz a hűséggel? A nő szemébe nézett, utána pedig mintha parázsló kardokkal hasított volna belé a kétféle válsztás.

Az egyik oldalon titkolózás, kivételezett helyzet, jutalom, hihetetlen élmények.

A másik oldalon szégyen, börtön, talán halál.

József egész jövője múlt döntésén, amit egy pillanat műve volt meghozni. Az angyalok kimondhatatlan félelemmel figyelték a jelenetet. Végül a szeretet és az elvhűség hasított át a zavarón. „*Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen*” (1Móz 39:9)?!

Az angyalok ujjongtak örömlükben: „József! József! Hűséges maradt Istenhez!” Bárhol is vagyunk, bármit is tegyünk, Isten színe előtt vagyunk.

József semmi áron nem volt hajlandó elárulni földi ura bizalmát, függetlenül a következményektől.

József jelleme még a börtön sötétségében is ragyogott. Nem adta át magát a kétségbeesésnek. Nem kesergett semmin, inkább igyekezett a többi rab szíve fájdalmát is enyhíteni. Hamarosan az egész börtön felügyelője lett.

Isten keze készen állt, hogy kitarja előtte a börtön kapuit. Nem sokkal később a fáraó ámulva mondta: „Találhatunk-e ehhez hasonló embert, akiben isteni lélek van” (1Móz 41:38)?

József harminc évesen lett annak az országnak a fejedelme, ami az akkori világ leghatalmasabb birodalma volt. Nem feledkezett el Istenéről. Rajta keresztül a fáraó és Egyiptom nagyjainak a figyelme az igaz Istenre terelődött, és megtanulták tisztelni József elveit.

Nem kell kivonulni a világból ahhoz, hogy az ember keresztény legyen! Magaddal viheted hitedet bárhol, ahol csak megfordulsz!

Dániel

A tizenyolc esztendőös Dánielnek (lásd Ellen G. White: *Testimonies to the Church*. 4. köt. 570. old.) a barátaival és a többi fogollyal együtt jó másfél ezer kilométert kellett megtennie, míg Babilonba ért. Otthon, Jeruzsálemben jól beléjük vették Isten Igéjét, és helyes szokások rögzödtek beléjük. A Babilonban kapott képzés végén, amikor a birodalom kiemelt tisztségeinek betöltéséért a többi fiatallal együtt egy vizsgát kellett

letenniük, „mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás” (Dán 1:19, Károli ford.).

Mi volt a titkuk? Hittel imádkoztak bölcsességért, és az imájuk szerint éltek is. Úgy viselkedtek, hogy elnyerhessék Isten áldását. Énókhhoz hasonlóan ők is Istennel jártak (lásd Ellen G. White: *Próféták és királyok*. 2. kiad. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 300–301. old.).

Amikor a király álmokat kezdett látni, Babilon bölcséinek az mentette meg az életét, hogy Isten egyik embere ott volt közöttük. Amikor Isten népének tagjai a többiekkel együtt leborultak a bálvány előtt, három fiatal állva maradt. Félelmet nem ismerve mentek a tüzes kemencébe, Jézus pedig velük együtt lépett be oda, és közömbösítette a lángok emésztő erejét.

Dániel hamarosan vezető szerepet kapott a birodalomban. Babilon valaha hatalmas, gögös uralkodója Isten alázatos gyermeke lett, mégpedig Dániel és három barátja hatására.

Mózes

Mózes mindössze tizenkét éves koráig élt a családjával és saját népével. Ez alatt a tizenkét év alatt az édesanyja megismertette a menny dolgaival. Szeretetet és hűséget plántált a szívébe. Mózes egyiptomi neveltetése nem volt elég arra, hogy felkészítse élete nagy feladatára. A birkák legeltetésével és a törekeny kisbáránnyal gondozásával töltött negyven esztendő készítette fel arra, hogy Izrael pásztora legyen. Miközben Mózes a nyáját terelte, egyedül volt Istennel.

Gyermekek Jeruzsálemben

Amikor Jézus Jeruzsálem felé közeledett, örvendő tömeg kísérette; pálmaágakkal integettek neki és diadalmas kiáltásokkal köszöntötték. Az irigy farizeusok fenyegetésekkel akarták az embereket elijeszteni. Amikor a tömeg áthaladt Jeruzsálem kapuin, örömeiket elhallgattatták, de a templom udvarán a gyerekek újból üdvívalásban törtek ki. Pálmaágakat lengetve kiabáltak: „Hozsánna a Dávid Fiának!” Egyszerűen nem lehetett elnémitani őket.

Pál

Pál fiatalon lett a Szanhedrin megbecsült tagja, de neki is meg kellett tanulnia a szeretet leckéjét. Miután Isten ledöntötte lováról, vaksága hosszú évek tapasztalatában részesítette. Isten elküldte Arábia sivatagába, ahol a Szentírást tanulmányozta és Istentől tanult.

Gyermek prédikátorok

Az 1800-as években a skandináv országokban sok prédikátort elhallgattattak. Ekkor Isten az üzenetet gyermekekre bízta, akiket fiatal koruk miatt az állami hatóság nem tudott büntetéssel elnémitani. Akadály nélkül hirdethették az Igét. A gyermek prédikátorok

közül némelyik mindössze hat éves volt. Még gyerekek voltak, de amikor felálltak prédikálni, egészen megváltozott a hangjuk és a megjelenésük. Erővel hirdették Isten üzenetét. Az emberek ámulattal hallgatták őket. Olyan kiemelkedő munkát végeztek el, hogy még az államegyház lelkészei is kénytelen-kelletlen elismerték: Isten keze volt mozgalmukkal.

Hetednap Adventista úttörők

A kezdeti adventmozgalom kifejezetten ifjúsági mozgalom volt. Olyan emberek álltak az élére, mint James White, aki huszonegy évesen kezdett prédikálni, Ellen White, aki tizenhét éves korában kapta első látomását, vagy John Loughborough, aki szintén tizenhét évesen kezdett prédikálni. Lelkészek nem segítették őket – saját maguk lelkészei voltak, akik másoknak is továbbadták az Isten Igéjében felfedezett izgalmas igazságokat. 1879-ben a tizennégy éves Luther Warren és a tizenhét esztendőes Harry Fenner egy fa alatt térdelt le, hogy Isten vezetését kérje. Azt akarták megtudni, hogyan vezethetnek fiatalokat Krisztushoz. Ennek az imának az ihletésére e két fiatalember megalakította az egyház első missziós társaságát, aminek kilenc fiú lett a tagja.

Ezeknek a fiataloknak a története azt példázza, hogy mit akar kezdeni Isten a mai fiatalokkal. Éppen úgy, ahogy Isten a gyermekek által is elvégzett bizonyos feladatokat első eljövetele idején, a második adventkor is rájuk bízta az Ige hirdetésének feladatát. Isten olyan fiatalokat keres, akik egész lényükben igazak és becsületeseek, akik kiállnak az igazságért, szakadjon bár rájuk az ég! Milyen gyakran előfordult, hogy akik bíztak Isten Igéjében, ellen tudtak állni az egész világ hatalmának! Fiatalok! Isten arra hív, hogy foglaljátok el helyeteket királyi sorfalában! Sokan várnak valami nagy dologra, miközben a hétköznapokban elszalasztják azokat az alkalmakat, amelyek megmutathatnák Isten iránti hűségüket, mígnem letelik életidejük. Hatalmas a világosság és a sötétség között dúló háború – Istennek olyan emberekre van szüksége, akiknek bátorsága rettenthetetlen!

A veremben üvöltő oroszlánok hangja nem ingatta meg Dániel Istenbe vetett hitét. Az égő tüzes kemence nem kényszeríthette térdre Dániel három

barátját a bálványszobor előtt. Fiatal fiúk és lányok acélszilárdságú elvekkkel verik vissza az ördög támadásait. Vessetek az oroszlánok vermébe, dobjatok a tüzes kemencébe, küldjétek a máglyára – mi hűek maradunk Istenhez! Ünnepeles időket élünk, és van elvégzendő feladat!

Amit Márdokeus Eszternek mondott, az ma ránk is vonatkozik: „*És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra*” (Esz 4:14, Károli ford.)?

Isten kiválasztott arra, hogy ebben a korban élj, mert olyan tulajdonságaid vannak, amelyekre most van szükség. Isten azért választott ki, hogy ezekben az időkben élj, mert szüksége van rád. Most nem szégyellheted a hitedet! Most nem szövetkezhetsz az ellenséggel. Fiatalok, most nincs idő a világ hitványai közé ve-

gyülni, sem közöttük mutatkozni. Az egész világegyetem látványosságai lettünk. Az egész világegyetem figyeli a Krisztus és a Sátán között dúló nagy küzdelem utolsó eseményeit.

Ugyan minek lehetne nagyobb értéke annál, mint ha valakiről bebizonyosodik, hogy hűséges az élő Istenhez? Minek volna bármilyen értéke is ebben a világban, amikor az Ígért Földje küszöbén állunk? József nem palástolta Istenhez való hűségét. Dániel nem engedte, hogy bármi is közé és Isten közé álljon. Isten ma arra hív, hogy légy érte olyan, mint József volt, légy érte olyan, mint Dániel volt!

A tétlenség olyan lelki gyom, amit tövestől ki kell irtani. Ha a könnyű életet szeretők csoportosulásához csatlakozunk „Megváltást nyertem!” szavakkal, de nem figyelünk Isten parancsolataira, örökre elveszünk!

Ha minden szombat reggel el kell döntened, hogy vajon van-e kedved gyülekezetbe menni, akkor te is a kényelmet szeretők tömegéhez tartozol, akik elszalasztják az örökkévalóságot. Talán a finom, meleg ágyadban fekszel, vagy a barátaiddal, rokonaiddal szórakozol, miközben az egek Istene hiába vár rád az Őt megillető időben. Megvárakoztatnád a mennyek Istenét, és még csak nem is pironkods? Ugyan, milyen gyenge lábakon álló mentséggel hozakodhatsz elő? Teljesen fölösleges dolog csak akkor menni a gyülekezetbe, ha éppen kedved van hozzá. Nem azért járunk oda, hogy ott szórakoztassanak. Nem is azért megyünk, hogy jó prédikátorokat hallgassuk. Istent imádni megünnepeljük a gyülekezetbe! Azért megyünk oda, mert

***Isten azért választott ki,
hogy ezekben az időkben élj,
mert szüksége van rád... nincs
vesztegetni való időnk,
nem élhetünk nemtörődöm
módon, nem hajszolhatjuk
a gyönyöröket. Krisztus
mindjárt itt van! Készen állsz?***

***Té vagy az egyház
és Isten reménysége.***

Isten ott van. Azért mész oda, mert a világegyetem Istenével van ott találkozónk.

Most nincs vesztegetni való időnk, nem élhetünk nemtörődöm módon, nem hajszolhatjuk a gyönyöröket. Krisztus mindjárt itt van! Készen állsz? Tè vagy az egyház és Isten reménysége. Most nem szövetkezhetünk az ellenséggel!

Azt kérdezem tőletek, kedves fiatalok, Isten gyermekei, akik Krisztus katonáinak valljátok magatokat: „Milyen csatában harcoltatok? Milyen hadműveleteket hajtottatok végre?”

Amikor Isten Igéje világosan rámutatott a feladatokra, vajon visszautasítottátok, mondván, hogy nem nektek való a feladat, talán haboztatok ilyen vagy olyan ingatag indokra hivatkozva? A világ csábító hangja eltántorított volna Isten szolgálatától, vagy még most is teljes erőből kapaszkodtok az ördög köntösébe, ezért nem tudtok teljesen átállni Isten oldalára? A tetteitek vajon rossz képet adnak Krisztusról, és másokat is eltérítetek tőle a az életetekkel? Megeshet, hogy a világot próbáljuk bevinni a gyülekezetbe, mert nem akarunk elszakadni tőle. Gyerekek nagy lelkesedéssel döntenek Isten mellett, miközben a felnőttek haboznak.

Miért tétovázol?

Meddig kell Istennek még várnia rád?

Meddig játszadsz még az örök élettel?

Az angyalok izgalommal állnak körülötted, miközben Isten kérlel. Még meddig tart ez? Meddig kell még Istennek sírnia feletted?

Az egyháznak olyan férfiakra és nőkre van szüksége, akik iszonyodnak a hamisság és a gonoszság minden formájától, akik bátran tesznek bizonyágot, akik

tüzes energiájukkal felébresztik Isten népének szunnyadó erőit. Olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik a világiasság hullámain visszaverve figyelmeztető szavukkal felrázzák a lassan mozgó keresztényeket; olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik inkább választják a halált, semmint azt, hogy megtagadják Istent.

Fiatalférfiak és nők, arra szólítalak fel benneteket, hogy adjátok Istennek fiatalságotok erejét és frissességét! Arra hívlak titeket, hogy céltudatosan haladjatok előre és mindig felfelé Immánuel Fejedelem vérel áztatott zászlaja alatt, miközben győzelmi kiáltásokat harsogjatok. Jézus így szól:

„Kit küldjek el, ki megy el követésünkben” (Ézs 6:8)?

Ha a szíved mélyéről fakadó választ akarod erre a kérdésre adni, felelj így: „Itt vagyok, Uram, küldj el engem!”

Most tehát hívlak benneteket, hogy gyertek előre, ide a szószékhez, hogy együtt tehesünk fogadalmat Istennek, Ő pedig ezt a parancsot adja: „Menj, és mondd meg e népnek” (9. vers).

BESZÉLJÜK MEG!

1. Vannak az életedben olyan hatások, amelyekről tudod, hogy nem oda valók? Jézus képes segíteni. Kész vagy a segítségét elfogadni?
2. A világon minden adventista fiatal egy csodálatos ajándékot kapott – Krisztus mellettetek áll. Mit kezdetek ezzel az ajándékkal?

SPORTTÁBOR

Szentgyörgyvölgy,

2009. július

23–30.

Jelentkezés és info:

hoji@adventista.hu

MISSZIÓKONFERENCIA IFJÚSÁGI ALTÁBOR

(együtt a missziókonferenciával)

Szeged, 2009. július 21–25.

RELAY – Ifjúsági misszionárius-, evangélikátor-,
és vezetőképző; Pécel, 2009. augusztus 16–30.

SZIGET FESZTIVÁL - Lelki Betérő Sátor

ÉS Napok - Ének és Sport Napok

Helye: Gödöllő vagy Ueszprém

Idője: 2009. október 22–25.

Részvételi díj (tájékoztató jelleg): 14 000 Ft

Jelentkezés: 3000 Ft előleg befizetésével az OTP

(11742331-20003548-as számlaszámra)

Kérjük a befizetéskor megjelölni: „ÉS Napok”

További információ:

www.ifiinfo.hu vagy horvathpeter@adventista.hu

a Segítőek táborok helyszínei 2009-ben

Gödöllő, június 28–július 5.

Részvételi díj (tájékoztató jelleg): 7000 Ft (az első 25 jelentkezést fogadjuk el)

Jelentkezés: tkormos@freemail.hu címen, illetve 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra.

A megjegyzés rovathba kérjük beírni: „Gödöllő – Segítőek”

Jelentkezési határidő: május 15.

Marthű, június 28–július 5.

Részvételi díj (tájékoztató jelleg): 7000 Ft (az első 25 jelentkezést fogadjuk el)

Jelentkezés: csizmadiarobert@adventista.hu címen, illetve 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra.

A megjegyzés rovathba kérjük beírni: „Marthű – Segítőek”

Jelentkezési határidő: május 15.

Gyömrő, június 28–július 5.

Részvételi díj (tájékoztató jelleg): 7000 Ft (az első 25 jelentkezést fogadjuk el)

Jelentkezés: simlak@freemail.hu címen, illetve 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra.

A megjegyzés rovathba kérjük beírni: „Gyömrő – Segítőek”

Jelentkezési határidő: május 15.

Nemesvámos, július 27–augusztus 2.

Részvételi díj (tájékoztató jelleg): 7000 Ft (az első 25 jelentkezést fogadjuk el)

Jelentkezés: totkszilard@adventista.hu címen, illetve 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra.

A megjegyzés rovathba kérjük beírni: „Nemesvámos – Segítőek”

Jelentkezési határidő: május 15.